11/23

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС!

ROLLS ROYCE

чотири колеса

Турінська плащаниця

Великі пригоди маленького КОКНІ

ЧАРЛІ ЧАПЛІН

Останні ФЕЇ

ВИГРАЙ ПРИЗ

10

Ат і знову з вами я, Класний! Найприємніший у світі полтергейст — бранець і охоронець найкращого у світі Класу! А те, що ви можете бачити мене тільки на малюнку Класного художника Олега Кіналя,— то не горе: справжніх полтергейстів не кожному щастить на власні очі бачити. Крім, звісно, нашої Класної компанії — вони-то мене і бачать, і чують, і відчувають. А всім читачам, які мене ще не бачать, я все одно кажу: привіт! Чао! Гуттен морген! Хай!.. Ось як я іноземні мови вивчив. А все — завдяки нашому вундеркінду Колібрику. Дивовижний він все-таки хлопчик! Коли ранній сніг впав на ще зелене листя і всі засмутилися, Колібрик лише посміхнувся, подивився в небо і каже: «Скоро весна!..»

І всі теж заусміхалися — бо й справді: скільки тієї зими!.. Головне — за будь-якої негоди гарний настрій мати. І —знання. Бо як каже народна мудрість: «Хто знання має, той мур зламає». Тобто — мур поганого настрою. Саме тому кожний ранок наша Класна компанія починає з інтелектуальної розминки, яку я і називаю

Гоголь-Моголь

Пундик

(котрий ніколи не забуває поснідати)

Знаєте, кому легше за всіх приготувати собі сніданок перед школою? Мешканцям Азорських островів! Їм варто лише викопати не дуже глибоку ямку — і геотермальна пічка готова. Отака там земля гаряча, що навіть газу не треба. Щоправда, сірчана пара, яка виходить з ями, шкодить продуктам, і тому каструлі повинні бути із дуже щільними кришками.

Капітан Немо

(справжній морський вовк)

А чи знаєте ви: якщо у Маріанську впадину кинути камінець, він досягне дна тільки через годину. Оце глибина! Я б не доплив навіть до середини — одразу б сигнал SOS почав передавати.

До речі, цей всесвітньо відомий сигнал, прийнятий ще у 1906 році як заклик про допомогу на морі та на суші, не має ніякого змісту. Просто сигнал SOS азбукою Морзе кожен радист здатен передати навіть за екстремальної ситуації: комбінацію з трьох крапок, трьох тире і знову трьох крапок (... - - - ...) неможливо сплутати з будь-яким іншим сигналом. А всілякі розшифровки англійською, українською чи китайською, типу «Рятуйте наші душі» — вигадка прихильників морської романтики.

Професор Крапка

(видатний Класний винахідник)

Щиро заздрю японському овочівникові Томоюкі Оно, який зміг виростити квадратні кавуни. Він стверджує, що кавуни такої форми легше транспортувати та зберігати. Цікаво, що для отримання такого результату не треба проводити складних генетичних експериментів — досить просто молодий плід кавуна, що тільки-но зав'язався, помістити у квадратний ящичок з пластмаси, у якому він і росте. І виростає, як голова у Пундика.

Киця

Наша Класна красунечка радить усім бути такими ж гарними, як і вона. Відтак і новинки від Киці:

■ Якщо у тебе є металевий гребінь для волосся... негайно викинь його! Металеві гребінці рвуть, електризують та окислюють волосся. Дуже шкідливо розчісувати волосся відразу після миття, коли воно ще вологе.

А для того, щоб засміятися, людині потрібно напружити 13 м'язів, а щоб нахмурити лоба — аж 30!

Колібрик

«Якщо можеш, будь розумнішим за інших, але не кажи їм про це». Власне, ці слова колись промовив англійський лорд Честерфілд. А Колібрик узяв ці слова на озброєння і тепер свій розум показує тільки в «Гоголі-моголі». Ось, приміром, його остання довідка:

■ Нещодавно японська компанія «Тошіба» розпочала розробку нової моделі телевізора, в який вмонтований мікрокомп'ютер та синтезатор мови. Телевізор вітає господаря вранці, просить його сісти подалі, якщо той сів занадто близько до екрана, радить зробити звук менш голосним. По завершенні програм телевізор бажає всім доброї ночі і вимикається.

Інспектор Приходько

Наш Класний мент завжди насторожі! Тому й попереджає: використання магнітних пристроїв для викривання зброї має давню історію. Китайський імператор Цинь Шихуанді (259 — 210 роки до н.е.) дуже боявся замахів на своє життя, і тому наказав поставити на вході в палац браму з магнітного заліза. Коли зловмисник проходив через цю браму, ніби невидима рука хапала заховану зброю і витягала з-під одягу. Варто встановити такий прилад і в Класі!

Висновок:

Як ідеш до імператора,
Треба брати алігатора.

Пані Ганя

У Таїланді існує один досить цікавий навчальний заклад. У ньому навчаються... мавпи. «Студенти» набувають майстерності у дуже важливій та вагомій професії — зборі кокосових горіхів. Завершивши навчання, «відмінники» збирають до 1400 кокосів за день.

Во Вік

(Наш Головний біль)

— Читаючи свою улюблену Книгу рекордів Гіннесса, я дізнався, що Моріс Лотіто з французького містечка Еврі з'їв... свій велосипед. Він ковтав шматочки гуми, пластмаси, металеві ошурки, в які поступово перетворював свого «залізного друга». На остаточне споживання велосипеда в нього пішло три роки. Та я гадаю, що Пундик впорався б і за рік.

Джомолунгма-Джо

Ненавиджу мити брудний посуд! Але мама часом примушує. І от, перемивши сотні тарілок і склянок, я самотужки дійшов суто наукового висновку: аби роз'єднати вставлені одна в другу склянки так, щоб не розбити, треба зовнішню склянку опустити у гарячу воду. Або у внутрішню покласти шматочок льоду. У першому випадку склянка розширюється, у другому — звужується.

Джексон

Без музики жити неможливо! Чесно! Навіть американські вчені помітили, що «гнітюча тиша» не подобається багатьом людям. Серед міського гуркоту вони почуваються зручніше. І, відпочиваючи на курортах, багато хто сумує за галасом великого міста. Недарма фірми звукозапису випустили у продаж касети зі звуками міста. Бажаючих придбати таку «музику» — хоч греблю гати!

Ковба-сан

(кіт японського походження)

Англійцю Майку Стірсу я ніколи не подам лапу під час зустрічі — і нікому такого робити не раджу. І не тому, що його ніхто не поважає: просто тіло Майка здатне накопичувати таку кількість статичної електрики, що чоловік просто б'ється струмом. Побільше б нам в Україні таких людей — і не було б енергетичної кризи!

КЛАСНІ ІГРИ № 10'2000

Читайте у жовтневому номері:

- Гра. Кольорові класики
- Спорт. Олімпійські історії
- Музика. Cranberries
- Ігротека
- Логічні задачки
- Детектив. Захисна броня
- Головоломки + Кросворди
- Кіно. Крістофер Ламберт
- Японські кросворди
- Сторінка конкурсанта

КЛАС № 10'2000

ЗМІСТ

Книжка для Киці: Мистецтво думати про інших
Та невже? Останні феї XX століття
Температура — клас!
Любіть Україну! Легендарна Сфіївка
Легендарні попелюшки: Твіггі — дівчинка-хлопчик для всього світу
Штучки про ручки
Казки на дві сторінки: Осіння казка. Атлант і дівчинка
Файлики про смайлики
Страшилки від Класного: По той бік дзеркала
Who is хто? Д'Артаньян і три... рекетири
Класний гіпертест + Класword
Життя видатних дітей: Великі пригоди маленького кокні
Класна стіннівка
Чотири колеса: RR — розкішний англійський «аристократ»
З художників — у винахідники + Бацили всесвітніх мереж
Лікбез для хлопців: Чому верблюд на Вєрку Сердючку не схожий?
Поряд з нами: Родом з мезозою
Для допитливих + На дозвіллі
Класна музика: FIVE — число гарне!

«КЛАС!» пізнавально-розважальний журнал
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929

Передплатний індекс: 40240
Виготовлено в Україні. Друк: компанія «Новий друк»
Наклад 25 000 примірників

Видавець фірма W ltd, 46008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98
e-mail: admin@class.ssft.ternopil.ua

Розповсюдження «Школярик»
Олександр Бораковський, тел. (0352) 22 23 97
Кольороподіл «Школярик»

Головний редактор ..... **Во Вік**
..... e-mail: vovic@vovic.kiev.ua
Головний художник ..... **Олег Кіналь**
Художник ..... **Сергій Шемета**
Художник ..... **Андрій Урбан**
Відповідальний секретар ..... **Анатолій Саган**
Набір та коректура ..... **Олександра Вовк**
Технічний супровід ..... **Андрій Зеленський**
Верстка ..... **Олена Березовська**
Шеф-редактор ..... **Володимир Головач**

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Ляля Пушина, Олександр Ємченко, Володимир Сушкевич, Михайло Маслій, Оля Косович, Надія Теренда

© **W ltd**, 2000
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

Мистецтво думати про інших

Здрастуй, Кицю моя невгамовна! Давненько не писав я листи персонально до тебе, бо персонально ти моїх листів не читаєш. Бо тобі ніколи. Справді — стільки влітку хлопчиків привабливих з'явилося, де там «Клас» читати. Розумію.

Аж тут осінь настала, дощ занудив, хлопчаки під стріхи поховалися — навіть той старшокласник, якого ти ще не звабила, а хотілося б. А мені з того тільки радість. Не тому, що старшокласник той не подобається (хоча таки не подобається!), а тому, що ти нарешті знову зможеш читати мої листи, які я для зайвої скромності називаю лекціями. Я їх пишу — і подумки вже бачу диплом, в якому чорним по білому буде зазначено: «Во Вік — кандидат Киціних наук». А кандидат — то значно краще, ніж претендент, приміром, або залицяльник. Бо залицяльників у тебе, Кицю моя задумлива, і без мене вдоста, а от кандидатів поки що бракує.

Це я до того веду, що ти, Кицю моя спостережлива, звернула увагу на того старшокласника, а він тебе чомусь не побачив. Прикро, розумію. Я просто на власні вуха чую твої внутрішні зойки: — Ну подивись на мене! Розплющ очі! Бодай повернись у мій бік — і ти побачиш, яка я гарна, розумна, весела!.. Ну!.. Ні, не дивиться...

Я не сильно помилюсь, коли скажу, що подібні внутрішні заклинання лунають у палаючих душах більшої частини наших з тобою, Кицю моя приваблива, читачок. Які теж прагнуть звернути на себе увагу якогось хлопця, парубка, друга (або, як нині модно казати, бойфренда) — а не виходить! Запитується: чому ті самі потенційні «бойфренди» дивляться куди завгодно — тільки не у твій привабливий бік?.. І лунає в кожному листі до «Класу» несамовитий і відчайдушний дівчачий зойк: «Несправедливо-во-во-во-вік!!!»

На все це я скажу так: згодний, несправедливо. Співчуваю навіть, оскільки і сам колись неодноразово і мовчки волав до предмета свого обожнювання: «Та подивись уже й на мене, дурепо!» Волав з абсолютно тим самим успіхом, що й ви зараз. Відтак і дійшов такої штуки: якщо ти не маєш телепатичних здібностей, усі твої внутрішні зойки ніколи не дійдуть до адресата. А якщо маєш, то не вмієш правильно їх застосувати. Бо хто вміє, той до Во Віка не пише.

Тому я звертаюся до тих, хто пише і просить розповісти: «Як привернути до себе увагу?»

Увага — я починаю нову лекцію!

Чотири миті — і він твій!

Якось, інформуючи зацікавлену громадськість про те, як треба знайомитись, я вже рекомендував бути гранично усміхненою і товариською. Я і зараз змушений ще раз наголосити на цій тезі: привітна, освітлена посмішкою людина має куди більше шансів звернути на себе увагу, ніж похмура і кисла особа з мокрою від сліз хустинкою в руці. Це — раз.

А два (повторюю для особливо забудькуватих) — тягніть час! І от для чого.

Як засвідчує народна мудрість: «За одежею стрічають, за розумом проводжають». Найчастіше ми стараємося багатозначно підкреслити другу частину цього вислову, наполягаючи на непересічному розумі, який мусить справити враження. О'кей, не маю щодо цього жодних заперечень! Та не варто ігнорувати і першу половину, де про одяг. Аніскільки не заперечуючи необхідність мозкових звивин у стосунках між дівчатками і хлопчиками, я все ж наважусь приділити більше уваги першій частині народної мудрості. Бо вона недвозначно наполягає на тому, що зустрічають, передусім, «за одежею». Якщо ширше — то взагалі за зовнішністю, за виглядом.

Отже, наші предки розуміли це іще в ті суворі часи, коли про такі науки, як психологія чи соціологія, взагалі не йшлося. Натомість зараз ці науки цілком науково стверджують: так, стрічають саме «за одежею». А найголовніше, що прошу тебе, Кицю моя модна, запам'ятати і постійно тримати в голові, полягає от у чому: для того щоб справити позитивне враження на незнайому людину, досить чотири хвилини! Уявляєш?!. Чотири хвилини — і він твій!..

Чотири хвилини — це саме той час, коли «за одежею стрічають». Саме протягом чотирьох хвилин людина намагається виявити в незнайомцеві такі риси і рисочки, які їй... не подобаються. Так уже історично склалося, що від природи ми завжди і всюди прагнемо відшукати щось негативне. Чому це так, я не знаю — але це правда! Можливо, в кожному з нас криється міліціонер. Хтозна...

Отже, якщо протягом чотирьох хвилин твій співрозмовник ніяких негативних рис у тобі не виявив, можеш вважати, що ти йому сподобалась. Ось чому я постійно втовкмачую тобі, Кицю моя похмура, що краще бути привітною і веселою, ніж нудною і недосяжною. Тільки так можна привабити до себе людей. Тільки так можна набути популярності. Тільки так можна звабити цікавого хлопчика, який тобі подобається.

До речі, це стосується не тільки предмета твоїх мрій, але й усіх людей навколо тебе. Передусім це зауваження стосується дівчаток, які так і прагнуть бути зверхніми і непідступними для всіх хлопчиків, і тільки на свого обранця вміють дивитися ніжним зором. Але бути привітною і товариською варто все ж таки зі всіма хлопцями. Повторюю: зі всіма! Тоді, можливо, ти зрозумієш, що не такі вже вони паскудні й

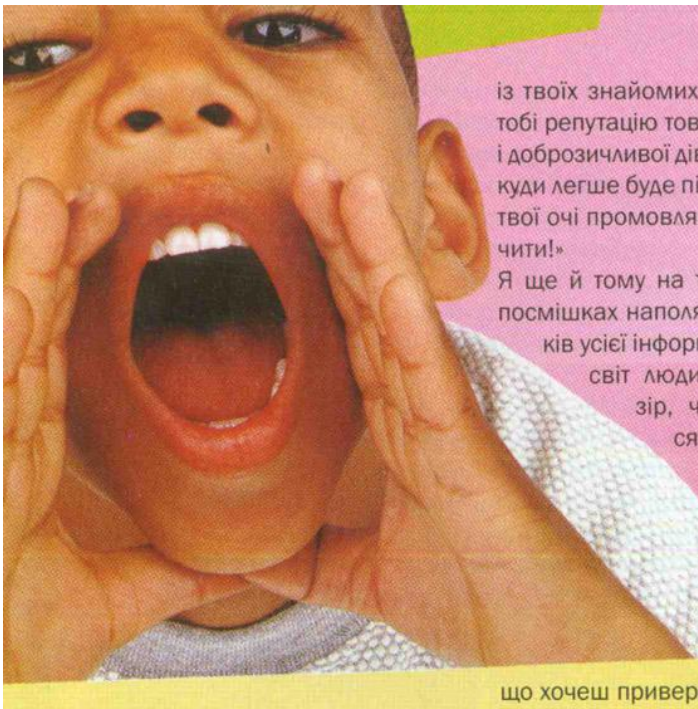

поганючі, як ти раніше вважала. У буденному житті довкола тебе кружляє багато пацанів, хтось із них, вірогідно, і хотів би з тобою познайомитись, та побоюється, бо вигляд ти маєш надто непідступний. Тож хоча б на мить уяви собі, що кожний хлопчик гідний лагідного слова. Найзвичайнісіньке «привіт!» або «як справи?», промовлене сердечно і з посмішкою до будь-кого із твоїх знайомих, миттєво створить тобі репутацію товариської, привітної і доброзичливої дівчинки. І хлопчикам куди легше буде підійти до тебе, якщо твої очі промовляють: «Рада тебе бачити!»

Я ще й тому на тих доброзичливих посмішках наполягаю, що 80 відсотків усієї інформації про зовнішній світ людина отримує через зір, через очі. Вісімдесят!.. Ти зрозуміла, Кицю моя яснозора?.. Отже, варто потурбуватись про свій зовнішній вигляд і вираз обличчя, якщо хочеш привернути чиюсь увагу.

Чую, чую твої заперечення, Кицю моя нетерпляча: «Не потрібна мені чиясь увага! Не до смаку мені всі ті пацани! Мені тільки Юрка (Васька, Сашка — зайве викресли) і треба! Та навколо нього стільки дівчат, що й не пробитися...» Чую я все це — і відповідаю: дурниці! Просто ти ще, Кицю моя оксамитова, не знаєш хлопчачої психології. Хлопець, за яким побиваються дівчата, найчастіше вважає себе вищим за інших хлопчаків. І якщо він раптом побачить, що до тебе тягнуться інші люди, що ти люб'язна з рештою хлопчаків, він неодмінно кинеться у бій, аби здобути твою прихильність. Саме твою, Кицю моя недовірлива!.. А хіба не цього ти, власне, і прагнула?..

Отже, вперед, до перемоги! Всі разом — уявили, що все в нас гаразд, жодних проблем, тільки щастя безмежне. Посмішка. Сказали: «Си-и-ир». Увага — знімаю!

Знайомих — купа, друга — ма!..

тест

Ай справді, Кицю моя неповторна, спробуйно розібратися в такому дивному феномені: навколо тебе однокласники, приятелі, знайомі — а от справжнього друга, коханого чомусь таки нема. Чому?..

Пропоную скористатися цим тестом — може, він допоможе тобі визначити, яких духовних якостей тобі бракує.

Потрібно дати одну з п'яти відповідей на всі запитання і записати бали відповідно до власної відповіді:

Дуже часто (дуже багато) ..... 5 балів
Часто (багато) ..... 4 бали
Коли як ..... 3 бали
Рідко (мало) ..... 2 бали
Дуже рідко (дуже мало) ..... 1 бал

- Як часто тобі хочеться, щоб люди ставилися до тебе краще?
- Як часто ти прагнеш досягти близької дружби з людьми?
- Як часто ти намагаєшся зрозуміти почуття інших людей?
- Чи багато є людей, до яких ти ставишся холодно і зневажливо?
- Чи багато є людей, яких ти неодмінно хотіла би бачити серед своїх друзів?
- Тобі подобається, коли люди справді ставляться до тебе приязно?
- Чи багато є людей, яких ти можеш назвати справжніми друзями?
- Як багато людей розуміють тебе?
- Чи багато є людей, які можуть назвати тебе своїм другом?
- Як багато людей зляться на тебе?

Порахуймо бали і підіб'ємо підсумки:

40 і більше. Ти готова розкрити обійми назустріч дружнім проявам близьких і не дуже близьких людей. Здатна виявити турботу і розуміння до більшості людей, які тебе оточують, і вони відповідають тобі взаємністю. Твоє життя по-справжньому багате на щастя людського спілкування!

21-39. У тебе досить близьких друзів, щоб не почуватися на самоті. Але у більшості повсякденних контактів ти намагаєшся триматися відсторонено від людей. Тому й вони не полюбляють тебе.

20 і менше. Ти занадто стримано і відчужено ставишся до людей. Можливо, часом так і треба, але здебільшого ти просто залишаєш і себе, і своїх близьких без душевного тепла. Що змушує тебе так поводитись? Якісь образи? Сором'язливість? А може, просто душевні лінощі?.. Дивись, аби не перетворитися на Сніжну Королеву.

Давно-давно в одному таїландському розпліднику стався нещасний випадок. Службовець мив настил, під яким у воді млявими колодами лежали крокодили, задкуючи, перекинув огорожу, поточився... Допомога надійшла за дві секунди, та було вже пізно. У рептилій вдалося відбити лише верхню частину тіла, нижньої ж так і не знайшли.

ди, і навіть люди-гієни. Вони настільки проникаються думкою про своє «походження», що часом поведінкою нагадують своїх «предків».

Найдосконаліший плазун

Так називають крокодила зоологи. За час свого існування (150 млн. років) він зовсім не змінив свого вигляду. Ну хіба що поміняв сушу на воду, а так — усе як і було. Бо потреби не було.

Крокодил годинами чатує на здобич, виставивши з води тільки очі та ніздрі. Якщо треба пірнути, його ніздрі замикаються здутими краями, вушні отвори герметично закриваються рухливими шкіряними складками. Кровообіг в усіх органах, крім мозку та серцевого м'яза, при цьому призупиняється.

За перші 20 хвилин перебування під водою витрачається половина всього кисневого запасу, а те, що лишається, використовується настільки економно, що вистачає його ще аж на 100 хвилин. Пульс у крокодила дуже падає, проте мозок отримує досить крові, і сприйняття довкілля лишається нормальним.

Харчується крокодил один-два рази на тиждень. Їсть небагато, дрібноту різну, що насмілилась проплисти перед носом, — птах, риба... А в шлунку одного велета виявили залишки... носорога. Нільський крокодил може напасти на буйвола, молодого бегемота, на слоненя, за що слони і бегемоти відплачують йому лютою ненавистю. Вони, не пропускаючи нагоди помститися, влаштовують на нього облави, якщо крокодил опиниться далеко від води. Часом полюють, навмисне відрізаючи його від води, а потім затоптують.

Навіть ситий, крокодил не полінується зайвий раз клацнути щелепами, якщо дурна здобич сама прямує до нього. А що — запаси ще нікому не шкодили. Зберігаються вони у вигляді жирових відкладень у хвості. Завдяки їм тварина може прожити без їжі понад рік! Росте крокодил усе своє життя крокодиляче, але після 20 років ріст сильно уповільнюється.

Кроко на прізвище Дил

Слово «крокодил» грецького походження. Як «баскетбол» походить від «баскет» і «бол», так і «крокодил» веде свій родовід від «кроко» (камінь) та «дилос» (черв'як). Таким уявляли стародавні греки давнього крокодила.

По-іншому бачили його давні єгиптяни. Вони вірили, що ще задовго до верховного бога Ра була така богиня Нет — праматір богів, людей та... крокодилів! А її син, бог води Себек, мав вигляд людини з головою крокодила. А часом навпаки — крокодила з людською головою.

Чому єгиптяни так крокодила поважали? Я не знав, поки пані Ганя на уроці не пояснила, що єгипетська цивілізація виникла завдяки Нілу.

Деякі африканські племена дотепер вважають крокодилів своїми предками. Не від мавпи, кажуть, ми пішли, а від крокодилів, а як із цим не погодитись, то сердяться страшно. Вони так себе й називають — люди-крокодили. Взагалі, африканці дуже такі речі полюбляють, є в них і люди-леопар-

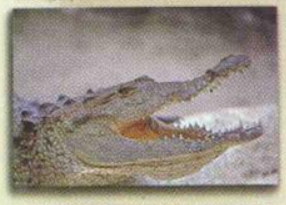

РОДОМ

Часто крокодили лежать на суші з широко розявленою пащею — особливості терморегуляції! Якщо хтось думає, що для крокодила чим спекотніше, тим краще, нехай нікому цього не говорить — засміють. Для багатьох 38°С — це вже межа, після якої починаються муки. Інша межа, нижня — 20-22°С. Якщо температура довкілля падає нижче цього показника, тварина впадає у сплячку. Цією особливістю користуються цирки. Якщо ти бачиш, як дресирувальник засовує у крокодилову пащу руку, ногу чи голову, знай: у природному для крокодила середовищі, при нормальній температурі, він не зробив би цього нізащо! Якщо він не самогубець, звичайно.

На світ крокодили з'являються з яєць. Самка відкладає від 50 до 100 яєць і наглядає за ними до самої появи потомства. Самка гребенястого крокодила вимощує з листя гніздо, яке зводиться над землею аж на 7 метрів, відкладає в ньому яйця і якось примудряється підтримувати в ньому потрібну температуру — 32°С. Нільська крокодилиха регулює не температуру, а глибину ямки, у яку відкладено яйця. Усі 90 днів самка постійно тримає їх у полі зору. Коли підходить час і з яєць лунає відчайдушне рохкання малят, самка допомагає їм позбутися тісної шкаралупи і потім веде їх до води.

Велика рідня

Усі крокодилячі істоти, великі і не дуже, поділяються на три родини. Перший вид — алігатори. Різновид алігатора — кайману, їх є кілька видів. Другий — гавіали. Назву свою вони отримали за розширений кінець морди з придатком із м'яких тканин. Форма придатка нагадує індійський глек, який називається «гара», звідси й трохи перекручена назва — «гавіал». Третій вид — справжні крокодили.

Міссісіпський алігатор буває завдовжки 6 метрів, такі ж габарити має нільський крокодил. Китайські алігатори набагато дрібніші від американських родичів. Найбільшими у цьому племені вважаються гавіали. Чималими розмірами відзначаються також гребенястий і нільський крокодили. А ще гребенястий крокодил чудовий плавець. Відомі випадки, коли цього крокодила бачили в морі за 600 кілометрів від берега!

Та є у цього велета один недолік — саме на нього припадає найбільше людських жертв.

Сам на сам

У 58 році до нашої ери в Давньому Римі спробували організувати бійку крокодила з гладіаторами. Глядачам сподобалось. Довелося налагодити регулярну доставку цих «звіряток» — у Європі ж крокодили не водяться. Плисти за ними було не так уже й далеко — Північна Африка під боком. Мороки з цим, щоправда, було чимало, та зате шоу таке виходило, що нехай усі «Кінг-Конги» з «Jurassic Park» поховаються і не ганьбляться!

За допомогою задніх перетинчастих лап він здатний плисти зі швидкістю 20 км/год. Але й на суші його краще не дражнити, бо цей незграба здатний бігти по землі зі швидкістю 12 км/год. Деякі спритники можуть робити ривки до 15 м/с, і часом навіть собаки стають жертвами цих коротконогих спринтерів.

Відчайдушні мешканці мадагаскарського порту Тамагаве вирішили з'ясувати, хто сильніший — людина чи крокодил? І ось уже двадцять років проводять бої між людьми та рептиліями. Двобій відбувається в каналі, який називається Пан-галан. Кожний бажаючий ловить у джунглях пару молодих рептилій, вагою не більше 20 кг, прикріплює до їхніх спин поплавки (щоб бачити, де крокодил, якщо тому заманеться пірнути під воду), і випускає їх у канал. Місце двобою заздалегідь огороджене, тож хоч-не-хоч — а битись мусиш. Потім хоробрець лізе у воду і таке починається!.. На щастя, поки що переможцями виходили люди.

Та що таке жалюгідних 20 крокодило-кілограмів поряд із 5-метровим велетнем. Перебігаючи сушею з обмілілих водойм до повноводних річок, крокодили можуть чинити опір навіть левам! Крім щелепи, всіяної зубами, не менш грізна зброя крокодила — його хвіст. Алігатори ударами хвоста вбивають птахів, яких пожирають потім разом з пір'ям. Якось у 1975 році в Південній Африці крокодил атакував молодого чоловіка на ім'я Асарам Фірі. Асарам завдав кілька ударів ножем крокодилу, проте хватка щелеп не слабшала. І тоді мужній юнак... ампутував собі руку!

Недарма ж африканці кажуть: «Піднімеш руку на крокодила — пам'ятай: буде бій, якого ти не витримаєш».

З мезозою

Курити?
на це немає
часу!
СТОП
ПІДЛІТКОВОМУ
КУРІННЮ
18

В цьому сезоні — ХВОРОБА не в моді

Що таке здоров'я? Найчастіша помилка, коли відповідають на це запитання, що «здоров'я — це коли нічого не болить». А насправді поняття «здоров'я» включає в себе повне фізичне, психічне й емоційне благополуччя. Як ти думаєш, нещаслива людина може бути здоровою? Я давно помітила, що здоров'я залежить від нашого настрою. Якщо ти, припустимо, під час епідемії грипу твердо переконана, що не захворієш, то цього і не станеться. І, навпаки, якщо ти дуже хочеш захворіти (буває і таке!), повторюй про себе, яка ти нещасна, слабка, як тобі холодно і який у тебе знижений імунітет — хворобу гарантовано!

ЗАСТУДА — ЦЕ ПРОСТО ЗАРАЗА

Щоосені та зими починається сезон хвороб на застуду, їх називають ГРЗ, ГРВІ. У просторіччі іменують застудами. Але це зовсім неправильно: застуда — це переохолодження. А ось ГРЗ і подібні до нього — це інфекції, які існують усюди і постійно. Уникнути спілкування з хворими на цю інфекцію — в транспорті, у школі — неможливо. Що ж робити? Мати добре здоров'я! А точніше — імунітет. Якщо у тебе нормальний імунітет, то твій організм і не зверне уваги на переохолодження чи сусіда — того, що чхає. А якщо ти часто хворієш на застуду — ти людина з послабленим імунітетом. При цьому ти можеш бути розумною, симпатичною, багато знати і уміти. Але постійні застудні захворювання показують, що ти — неписьменна людина! Неввічливо ставишся до самої себе. Давай-но вчитися поважати свій організм!

ТИ СЕБЕ ПОВАЖАЄШ?

Поважати себе треба від кінчиків пальців на ногах до маківки. Ти скажеш, що погане здоров'я, швидше за все, закладене твоїми предками — тобто передане генетично. Безумовно, ти маєш рацію. Але розірвати цей ланцюг — у твоїх силах. Згадай класичний приклад: великий полководець Олександр Васильович Суворов народився кволим і слабким, він часто хворів. А це значить, що його імунна система була дуже слабкою. Але завдяки своєму незвичайному характеру він змусив усі болячки відступити геть. Суворов загартував себе настільки, що міг легко переносити всі фізичні та кліматичні негаразди в будь-якому поході. Це приклад того, як людина захотіла стати іншою — і стала. Звісно, ти поки що не Суворов — але хто заважає тобі нацькувати свій організм на здоровий спосіб життя? Ніхто не заважає! Крім тебе самої. Тож і почни із себе.

ЗРОБИ СЕБЕ САМА — ЇЖ, СПИ ТА ЗАГАРТОВУЙСЯ

Ти можеш зробити для себе дуже багато. По-перше — як ти їси? Так, як модно, чи так, як звикли їсти твої батьки, бабусі і дідусі, прабабусі? А ось всі покоління слов'ян зранку їли кашу. На обід їли суп (борщ, солянку) і кашу. Супи та каші їли і царі, і селяни. Не від бідності, а тому що дуже корисно. Будь-які зернові каші — крім манної — вміщують набір повноцінних білків. Так-от: кашу — вівсяну, гречану, пшоняну — кожен день їдять спортсмени-важкоатлети, всі, хто турбується про гарну статуру та свіжий колір обличчя. До того ж груба клітковина, яка міститься в зернах, виводить з організму отруту! Дівчатка, зверніть увагу на це: ваша шкіра напевно буде краще виглядати, якщо ви будете щодня їсти кашу з зерен, тому що організм очиститься без усіляких спеціальних дієт! До речі, пластівці та мюслі, які прийшли до нас з Німеччини, не мають таких лікувальних властивостей. Тому що з них вже знята шкуринка, в якій міститься все найкорисніше. А гамбургери та піци на Заході вважаються дешевою їжею для бідних, у шикарних ресторанах ніколи таке не будуть готувати! Тож нащо нам вживати цю огиду?.. Каша — от запорука здоров'я!

А ще одна запорука успіху — добрий сон. Якщо ти постійно не висипаєшся — може, багато уроків або душевні переживання, — твій організм швидко втомлюється. Зникає апетит, почуваєшся розбитою — з цим навіть найздоровіший організм не впорається! Висновок такий: не затягуй допізна побачення навіть з найпривабливішим хлопчиком! Хлопці ще будуть. Але тільки за однієї умови — коли ти зранку почуватимешся веселою, вродливою і щасливою — а для цього треба виспатися!

А ЯК ТРЕБА ЗАГАРТОВУВАТИСЯ?

Привчати себе до перепадів температури треба. Але це не означає, що ти мусиш восени та взимку ходити без шапки. За нашого клімату це є безглуздо і дуже шкідливо. Можна придбати собі алопецію — тобто просто облисіти. Неприємно, правда? Простіше і краще влаштовувати собі контрасний душ. А ще — робити пробіжки у будь-яку негоду, взимку ходити на лижах, влітку кататися на скейті, велосипеді, роликах.

Це ж така велика радість — почувати себе здоровою, гарною, сильною. І ти можеш зробити все, що схочеш!

температура — КЛАС!

Легендарна „СОФІЇВКА"

Напевне, кожен з нас хоч раз мріяв потрапити в інші часи чи у казку. Але для цього треба мати Машину Часу. Або багату уяву. Та якщо цього бракує — не біда!

Нам пощастило, що є в Україні таке місце, до якого можна дістатися на звичайнісінькій машині чи на потязі. І як тільки ви побачите те місце, то зразу відчуєте себе в іншому часі. Називаю адресу: місто Умань, парк «Софіївка». Кожен, хто потрапляє в цей дивовижний парк, немов переноситься в іншу епоху або в чарівний світ. Тут зупиняється плин часу. Тут навіть повітря якесь інше, дивне. А ще це місце називають парком кохання. Тому що все — живописні скелі, гомінкі водоспади, фонтани, прохолодні гроти, чудові статуї — зроблено заради кохання жінки неземної краси.

Подарунок для коханої

А починалося все так. Граф Станіслав Щенсний Потоцький — нащадок великого гетьмана коронного — зустрів у Варшаві жінку дивовижної краси і незвичайної долі — Софію. Її ім'я і донині носить цей парк. Вона уродженка далекого Царгорода, яку згодом вітали при дворах Марії Антуанетти і Людовіка XVI в Парижі, Катерини II у Петербурзі — і яка своїми ніжними ніжками ступала отут, в Умані, цими самими стежками.

Сучасник, що перебував тоді у Варшаві, так писав про Софію: «Гарна, мов богиня Гріда. Зодягалася то по-грецьки, то по-французьки. Де з'являлася, всіх полонила, юрби ходили за нею, дехто вилазив на лави, щоб тільки побачити її». А вона тоді бачила тільки Станіслава Потоцького. Софія та Станіслав палко покохали одне одного та на багато років з'єднали свої долі — шляхетний поляк та прекрасна грекиня... Багато довелося пережити закоханим — і політичне переслідування, і добровільне вигнання, аж поки 17 квітня 1798 року в Тульчині, у родинному маєтку граф Потоцький повінчався з Софією, і відтоді вони вже як подружжя проживали в Умані.

І саме тоді Потоцький заснував величний проект. Уже наприкінці 1796 року він започаткував будівництво фантастичного природного парку, присвяченого красуні Софії. Виникає запитання: чому?.. А тому, що ще в липні 1795 року Софія, по дорозі з Гамбурга, завітала до маєтку графині Гелени Радзивілл неподалік від Варшави. Під враженням створеного там у греко-романському стилі розкішного парку «Аркадія», вона написала до коханого: «Після обіду поїхали подивитись «Аркадію». Важко собі уявити щось краще і романтичніше. Ти знаєш «Аркадію», але бачив її 10 років тому. Уяви собі, як можуть вирости молоді дерева за 10 років і як багато тут зроблено для покращення цього місця... В «Аркадію» я закохана до божевілля. Немає в світі жодного виду квітів і екзотичних рослин, які б тут не росли. Гуляючи садами «Аркадії», я відчувала, що в розпалі літа переживаю знову весну і кожне дерево ніби говорить: «Мені тут хороше!» «Аркадія» дуже нагадує мені Крим. Ти знаєш, що в тому краю з твоїми достатками можна б мати протягом двох років таку саму, а може, й прекраснішу «Аркадію», бо там не потрібно штучних насаджень».

Пишучи це, Софія не знала, що здійснення її романтичної мрії про парк у Криму на той час для Потоцького було непосильним: його управляючий довів фінансовий стан маєтків до банкрутства. Однак кохання виявилося сильнішим від фінансової скрути. Потоцький починає шукати кошти й місце для майбутнього парку.

Найбільше приваблювала графа північна околиця Умані. Цей усамітнений куточок дикого пейзажу мав своєрідну чарівну неповторність. Вона не могла залишити байдужою уяву закоханого в Софію Потоцького. Граф робить остаточний вибір щодо місця для реалізації свого задуму. Він запитує свого ад'ютанта і талановитого архітектора Людвіга Метцеля: «Чи не можна зробити з цього яру гулянку? Я б волів подарувати її моїй дружині й наректи це місце її ім'ям». Метцель дає згоду. Софія, яка вже занудьгувала в провінційній Умані, охоче підхоплює цю ідею будівництва парку і просить, щоб він на честь її грецьких предків мав риси стародавньої класичної Еллади.

Наприкінці 1796 року Метцель приступає до роботи. В помічники йому, як він сам пізніше згадував, було «виписано найкращого із чужих країв садівника» — німця Оліву. До виконання інженерно-технічних робіт залучили селян.

Мабуть, Станіслав Потоцький, уявляючи майбутній парк, згадував прекрасні ландшафти Франції, Німеччини, рідної Польщі. Велике враження на нього спра-

вили знамениті петербурзькі ансамблі — Великий і Малий каприз, Трифонова гора в Царському селі, каскади біля колонади Аполлона у Павловському.

Але такого загадкового, неповторного місця, створеного самою природою, як в Умані, він ніде не зустрічав. Потроху почали виникати фантастичні гроти, фонтани, підземні шлюзи, будувалися греблі, поглиблювалося ложе майбутніх водойм, переміщалися й установлювалися велетенські кам'яні брили. Потім у долинах, на вершинах і схилах пагорбів, вздовж вододілів розпочалася посадка дерев, у тому числі й саджанців, завезених з далеких країн: платана, гледичії, туї, тюльпанного дерева та іншої екзотики. Парк збагатився численними античними статуями, обелісками, декоративними вазами. Вже на початку 1800-х років були готові окремі куточки парку, які пов'язані, як і задумувалося, з грецькими легендами і міфами. У найбільшому, висіченому в скельному моноліті гроті Каліпсо, який ще називають Левовим, або Громовим, наприклад, важко було відрізнити те, що дала сама природа, від того, що майстерно створено людськими руками. Склепіння, яке підтримують масивні кам'яні стовпи, а поряд рев падаючого потоку води створюють фантастичне враження. А коли виходиш з гроту, неподалік від входу на кам'яній стіні можна прочитати напівзагадкові слова, які належать С.Потоцькому: «Забудь тут пам'ять про нещастя і прийми щастя вище, якщо ж ти щасливий, так будь ще щасливішим». Можливо, ці рядки написані під впливом давньогрецького міфу про німфу Каліпсо, яка врятувала і палко покохала викинутого морськими хвилями на берег напівживого Одіссея. А може, в образі Каліпсо графу бачилася його німфа — Софія?..

Заснували у парку Темпейську долину — це цілковито відтворена давньогрецька долина. Тут було посаджено дев'ять берестів. Вони стали образами дев'ятьох синів Потоцького, двоє з яких — Костянтин і Микола — як і дочка Гелена, померли в юному віці. Неподалік від берестів дзюрчить водоспад «Три сльози». Особливе місце в героїко-романтичних сюжетах парку належало річці Стікс, русло якої було пробито у кам'яній товщі ще на початку будівництва і простягалось на чверть кілометра. За мотивом давньогрецького міфу, через цю річку душі померлих переселялися у потойбічний світ. І рукотворний Стікс ніби нагадував усім, хто його відвідав, про скороминущість життя, змушував замислитися над усім своїм минулим і прийдешнім...

Найбільш вірогідно, що урочисте відкриття парку відбулося у травні 1802 року. Коли дерева і кущі вже досить вкоренилися, почали діяти фонтани, каскади водоспадів, штучні водоймища і струмки. Довгоочікувана подія була подарунком до дня народження красуні Софії. Люблячий та турботливий чоловік зробив справжню святкову феєрію. Навіть і зараз кожна дівчина мріяла б, щоб коханий улаштував їй такий день народження. Увечері, за переказами сучасників, «після того, як гості оглянули сад і намилувалися його красою, було влаштовано ілюмінацію — особливо красиве було озеро, в якому віддзеркалювалися вогняні береги». А потім «озером рушила група наяд у білосніжних шатах, освітлених мерехтливими променями місяця. Коли вони наблизилися до сходин, що закінчувалися у воді, всі гості побачили дванадцять уквітчаних красунь з розпущеним волоссям, у срібному вбрані, з вінками у руках». Наяди оспівували велику і нездоланну силу кохання, яка виявилася здатною перетворити казкову мрію в дійсність. Спів наяд сповіщав про народження дива, якому судилося з часом стати ще привабливішим — щоб, як і в день відкриття, завжди радувати людей своєю красою, бути для них джерелом духовності.

Уманська «Софіївка» зачаровує кожного, хто сюди потрапляє, справляє враження земного раю і викликає бажання ніколи не полишати його. Коли прогулюєшся тінистими алеями з біломармуровими статуями, здається: ось озирнешся — і побачиш Софію та Станіслава Потоцьких, які, обійнявшись, милуються красою парку та одне одним, як символ вічного кохання!..

До зустрічі в Уманській казці!

TWIGGY

Твіггі-дівчинка-хлопчик для всього світу

Якби на спині у Твіггі стирчали не лопатки, а прозорі крильця, її цілком можливо було б переплутати з казковою феєю: малесеньке, худесеньке, нещасненьке!.. З першого погляду навіть не зрозумієш — дівчинка це чи хлопчик?.. А між іншим, у 60-х роках на неї молився весь світ моди!

Якби не вона, канони краси сьогодні були б зовсім іншими. Справжнє ім'я Твіггі — Леслі Хорнбі, а псевдонім Twiggy (англійською «очеретинка») вигадав її імпресаріо. Натомість перші п'ятнадцять років свого життя Леслі провела з прізвиськом «тріска» — так називали її всі друзі.

За зросту 165 см міс Хорнбі важила всього сорок (!) кілограмів і мала нереальні параметри: 80-55-80. Для середини 1960-х це було просто непристойно: у ті часи на сторінках модних журналів і на подіумах панували гладкі діви зростом понад 180 см.

Леслі, яка виросла у скромній родині теслі та буфетниці, навіть і думки не мала стати моделлю. Мріяла вона лише про шикарні сукні, виставлені у вітринах крамниць.

А поки що Леслі вчилась у жіночій школі Брондесбері, вечорами бігала на танці, а у вихідні підробляла в перукарні пана Леонардо, де мила голови клієнткам. Саме там її і помітив Найджел Девіс. Цей 25-річний власник лотка на антикварному ринку приховував своє скромне ім'я під гучним псевдонімом Жустен де Вільньов і мріяв застосувати свої чуття на гарні речі у великому бізнесі. Він перший розгледів у Леслі щось таке, що згодом поставило на вуха весь модний світ. Шикарний Жустен без особливих зусиль причарував Леслі, наказав їй коротко підстригтися, вигадав нове ім'я Твіггі і продемонстрував усім своїм знайомим, які працювали в моді.

Спочатку справи у цієї «солодкої парочки» просувалися не надто успішно. Зовнішність Твіггі — худизна, хлопча зачіска, сонно-недовірливий погляд — все це було надто екстравагантно навіть для «забітлованого» Лондона. Все змінилося, коли портрет Твіггі у перукарні пана Леонардо побачила Дірдра Мак-Шеррі — журналістка лондонської газети Daily Express. Вона познайомилась з дівчиною, надрукувала її портрет на центральному розвороті газети — і його було визнано «Обличчям 1966 року». Успіх перевершив усі сподівання. Твіггі миттєво стала найпопулярнішою дівчиною світу. А Жустен розгорнув грандіозну рекламну кампанію для своєї юної подружки. І навіть уклав угоди одразу з кількома модельними агентствами. За право «одержати» Твіггі модельєри конфліктували один з одним — таке й не сниться сучасним супермоделям!

Жустен заснував Twiggy Enterprise Ltd. і відкрив іменні бутики у Лондоні, Парижі та Нью-Йорку. Твіггі стала найпопулярнішою моделлю в світі.

Та поки Жустен заробляв їй гроші та ім'я, Твіггі ледь не божеволіла з переляку. Вона, звичайнісіньке дівчисько, не хотіла бути топ-моделлю, а натовпи очманілих від захоплення прихильників викликали в неї цілковитий жах. Тому, кілька разів посварившись з Жустеном, у 1970 році Твіггі остаточно вирішує залишити світ моди. Чотири роки «шаленства» вона якось витримала, та сил на більше просто не залишилося...

Твіггі вирушила до Нью-Йорка. Там вона зустрілася з режисером Кеном Расселом, який одразу запросив її на головну роль у своєму фільмі-мюзиклі «Приятель», який вийшов на екран у 1971 році. За роль у ньому Твіггі одержала «Золотий глобус» як «найкраща актриса в комедії та мюзиклі». Потім побралася з американським актором Майклом Уїтні, народила дитину. Проте шлюбне життя не склалося. Тому Твіггі знову співає на Бродвеї, знімається у фільмах «Брати блюз» та «W», зрідка позує для модних журналів.

У 35 років вона зустрічає красеня-актора Лі Лоусона, закохується, бере шлюб і перетворюється на найзнаменитішу у світі домогосподарку. А в 1998 році опанувала професію телеведучої, розпочавши на британському телеканалі ITV власне телешоу «Twiggy's people». Тендітне неземне створіння з величезними очима насправді виявилося цілком земним і міцним. Як і личить справжній Попелюшці.

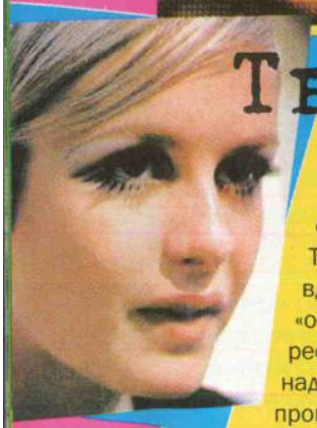

Штучки! Гіро ручки!

Скільки разів дивилася на фотокартки Твіггі, і щоразу вражалася: чому друзі називали її «тріска»? Чому не ласкаво — пензлик, олівчик або, принаймні, ручка?.. А коли прочитала про «любов» англійських школярів до навчання, тоді зрозуміла: та вони просто не знають нічого про існування таких речей! Виявляється, майже третина тамтешніх учнів досі вважає, що Сонце обертається навколо Землі, уявляєте! А лише 15 відсотків знають, хто такий Уїнстон Черчіль!.. До речі, а ви знаєте, хто це такий?.. Утім, це не конкурсне запитання — воно буде наприкінці. А я, щоб ми не походили на англійських неуків, розкажу вам про якийсь простий і популярний предмет, без якого в школі — аж ніяк. Приміром — про ручку.

А історія ручки майже збігається з історією людства. Ще первісні люди вміли малювати на стінах своїх печер загостреним каменем. Також вавілонці ще до нашої ери навчилися камінчиками виводити на вогкій глині перші письмена-клинописи. А в Стародавній Греції писали на натертих воском табличках, застосовуючи стило — загострену паличку.

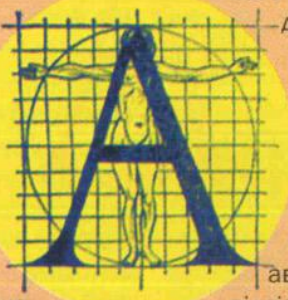

А попередницею всіх сучасних ручок став пензлик. У Китаї його робили з шерсті верблюдів або щурів і умочували в чорнило. Найдавніший рецепт чорнила складався з сажі соснової смоли, лампової олії та желатину зі шкіри віслюка. А в Європі вигадали чорнило, яке не вицвітало протягом століть! Його робили з солей заліза і чорнильних горішків — це такі нарості, які з'являються на листі дерев через діяльність деяких комах.

У Стародавньому Римі ручки виготовляли з бамбукових чи очеретяних стебел. Один кінчик стебла зрізали під гострим кутом — і все! Ручку можна умочувати в чорнило і писати. Тільки у VIII сторіччі нашої ери люди додумалися до того, щоб тростинку замінити пташиним пером. Перо тримати зручніше, та й служить воно триваліше. А от підготувати його до письма доволі складно. Навесні у сильного молодого гусака треба вирвати одне з п'яти зовнішніх пер, причому обов'язково з лівого крила — якщо ти візьмеш з правого, то під час писання затулятимеш собі написане.

Потім перо треба обпекти в гарячому піску, щоб воно стало сухим і жорстким. Тоді загострити кінчик спеціальним ножиком — відтоді він і набув назви «перочинний». А таких пер потрібно було надзвичайно багато! У XVIII сторіччі тільки з Росії до Англії надсилали аж 27 мільйонів пер щороку!

А ціле наступне сторіччя винахідники конструювали ручку, яку не треба було весь час умочувати в чорнило. Так у 1884 році і з'явилася перша авторучка — вона мало чим відрізняється від сучасної. В її корпусі знаходився резервуар для чорнила, звідки воно стікало до наконечника під пером. У стальному пері вирізали круглий отвір для повітря — щоб чорнило затікало туди і ручка писала без ляпок.

У 1938 році угорський журналіст Ладісло Біро вигадав ручку-трубочку з малесенькою кулькою на кінці стрижня — тобто кулькову ручку. Пишучи на папері, ми обертаємо кульку, вона чіпляє чорнило і залишає слід на папері. Сучасна кулькова авторучка може залишити слід завдовжки шість кілометрів!

Найпопулярніший у світі колір чорнила — чорний. Потім ідуть синій, червоний, зелений. А сучасні гелеві ручки можуть писати навіть срібним і золотим кольорами! До речі, авторучка, стираючи перо під відповідним кутом, ніби звикає до свого господаря і «запам'ятовує» його почерк. Тому якщо ти вирішиш позичити свою ручку комусь із друзів, вона може так «образитись», що відмовиться добре писати в чужій руці.

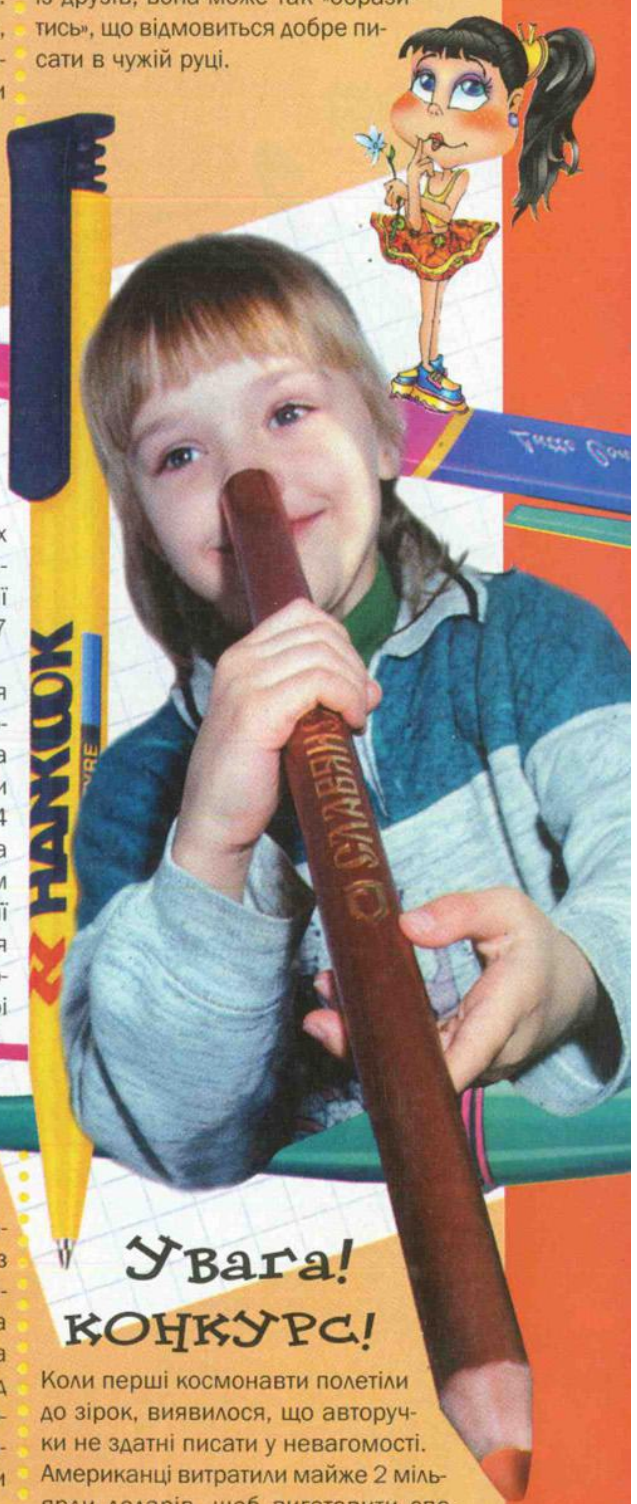

Увага! Конкурс!

Коли перші космонавти полетіли до зірок, виявилося, що авторучки не здатні писати у невагомості. Американці витратили майже 2 мільярди доларів, щоб виготовити спеціальну ручку для космічних польотів. А наші — не витратили ні копійчини, та все одно писали навіть у космосі.

ЗАПИТАННЯ:
Що вигадали наші космонавти?

Швидше відповідайте! На переможців чекають справді КЛАСНІ ПРИЗИ!

Атлант і дівчинка

Білі вершники летіли білим сніговим полем назустріч ворогам. Сонце тисячами промінчиків відбивалося від лат, мечів і шоломів Білих Антів. Вершники Чорної Орди теж ринулись у битву безмежною густою чорною лавою...

Анти у цьому бою захищали свою землю, свій дім. Зовсім недавно вони знайшли, мандруючи світом, цей славний край, розташований уздовж берегів чарівної широкої річки, котру назвали Славією. Родючі землі, багате полювання у лісах, де ще й повно ягід і грибів, — все це було те, чого вони так довго шукали. І Анти вирішили зупинитися у цих краях.

Але тільки-но вони збудували собі добрі хати з білого каменю, тільки-но зібрали свій перший урожай, як пронеслась недобра вість: на кордонах примітили вершників Чорної Орди. Вона, мов саранча, все знищує на своєму шляху заради миттєвої наживи — полонених, що їх Орда продає в рабство. І Анти, волелюбний народ, вирішили боротися за свою волю до кінця.

Часто траплялось так, що в тяжкі часи, у дні битв, нашестя хвороб чи неврожаїв з'являлися до них незвичайні люди, які допомагали Антам. Вони були то велетнями, то карликами, то звичайнісінькими людьми. І нічого не вимагали за свою допомогу...

...Граючи на комп'ютері в свою улюблену «Імперію», Ніка мріяла про те, щоб хоч раз побачити справжній бій стародавніх воїнів... І ось вона мчить у шоломі і сяючих латах на білому коні через засніжене поле разом з тисячею вершників назустріч ворогу — чорному війську, що затьмарило горизонт. Гаряче дихав кінь. Швидко і впевнено ніс її до лінії зіткнення двох сил. Все дзвінкіше лунав брязкіт зброї. Ніка зрозуміла, що це не сон, і до небезпечного зіткнення залишилась лише мить. Раптом яскравий спалах засліпив її очі, і вершники навколо неї ніби скам'яніли, а поруч з нею з'явився справжній велетень-богатир. «Атлант!» — здогадалась Ніка, коли подивилася в його блакитні очі, в яких відбилася глибина багатьох тисячоліть.

— Не лякайся, Вероніко, — сказав він, — трапилась технічна помилка, і щоб уникнути зіткнення декількох напрямків часу, мені треба було перенести тебе у давнину. У цьому світі тобі нічого не загрожує, ти невразлива і навіть можеш допомогти Антам. Не дивуйся моїй появі тут. Загроза загибелі Атлантиди примусила нас, Атлантів, перенестися на багато тисяч років уперед. Ми зможемо допомогти новітній цивілізації, що зараз розвивається на Землі, уникнути наших помилок і тяжкої долі нашої землі. І тому ми використовуємо стрибки у часі в давнину, щоб спрямувати розвиток людства не по нашому хибному шляху. Але своїх помилок, на жаль, ми ще не навчились уникати...

І ось Ніка у самому серці бою. Вершники Чорної Орди зі справжнім жахом в очах тікали, побачивши невразливу чарівну маленьку вершницю з мечем, що без промаху разив ворога. Кінець битви був вирішений з її появою. Раптом Ніка помітила серед Антів воїна, як дві краплини води схожого на її тата... Шквал вітру — і дівчинка сидить перед екраном монітора...

Вероніці ще довго снилися білі вершники і чудові могутні Атланти... А біля далекої річки Славії воїн ліпив статуетку дівчинки-перемоги Ніки.

Дуже давно в Карпатах, у віковічному Чорному лісі, серед крислатих буків і грабів, стояв величезний замок. Жив там Володар усіх дерев і трав Орест — Король Лісу. Він пильнував за кожним деревом, за кожною галявиною. Звірі, птахи, феї і навіть чаклуни радо допомагали йому. Орест посміхався — і сонечко лагідно світило, щедро віддаючи тепло, сумував — і хмари поливали землю зливами дощу.

І жила в Карпатах у ті часи дівчина Наталка. Часто Орест крадькома милувався її красою, коли вона сиділа біля своєї хати і вишивала.

Орест знав, про що шепочуть дерева і трави. І одного разу пелюсточки барвінку стурбовано прошелестіли йому, що маленьке оленятко попало у біду: його заманив у своє підземне царство Володар надр земних — Король Артур. Як вітер, Орест примчав до печери, де був вхід у Підземелля, і став благати Артура зглянутися і відпустити оленятко.

— Я звільню його, — погодився Артур, — тільки віддай мені те, чого ти не знаєш у твоєму замку.

— Важко знайти травинку у мене вдома, про яку я б не знав, — подумав Орест. — Я згідний.

— Якщо ти не виконаєш умову до того, як сяде сонечко, — прогуркотів Артур, — тварини, птахи і квіти зникнуть з твого лісу в моєму Підземному царстві. Краса каміння вже не вражає мене, навіть блиск діамантів не милуватиме око так, як стрімкий біг косулі у лабіринтах Підземелля!..

Останні слова Артура ще довго лунали у печері. Орест повернувся до свого замку.

Осіння Казка

Ліна Василенко

Він здивувався, коли побачив у себе чарівну дівчину і впізнав у ній Наталку.
— Пробачте, що я зайшла до вас без дозволу, — сказала вона. — Я довго блукала у лісі, дуже стомилася і зраділа, коли побачила ваш замок. Він сам відчинив переді мною свою браму, звірята і пташки застелили для мене стіл. Вибачте мені, Оресте і, будь ласка, допоможіть знайти стежку додому.
— Рідко хто до мене заходить. Я дуже радий, — відповів Орест.
Він не міг відірвати очей від Наталки, не міг зрозуміти, що трапилося з ним. Може, це Любов?.. Він часто чув про неї. Про неї шепотіло листя, невтомно співали птахи, про неї сурмили олені. І Наталка захоплено дивилася на Ореста. Звичайно, вони покохали одне одного з першого погляду...
І тут раптом Орест згадав про свою обіцянку Королю Артуру... Він зрозумів, що мусить дорого заплатити за свої необачні слова. Страхітливі думки затьмарили обличчя Ореста. Віддати своє Кохання до підземного полону і більше ніколи не побачити Наталку?!. Не бути цьому!..
Але ж тоді страждатимуть ні в чому не винні звірі, птахи, квіти... Він мусить захистити всіх, а також свою Любов і буде боротися з Артуром!..
Сонечко невблаганно котилося до горизонту. В цей час до Ореста, як завжди, залетіли Лісові Феї — побалакати про останні новини. Вони вже знали, що трапилося у печері, і суперечливо обговорювали цю жахливу подію. Наталка зрозуміла, чому так засумував її коханий. Поки Феї зграєю кружляли навколо Ореста, вона непомітно зникла за брамою замку і побігла до печери. Тільки найменша Фея помітила це і полетіла за нею. Вона радила Наталці: «Коли попадеш у Підземне царство, не розплющуй очі, бо воно назавжди отруїть твоє серце своїми чарами, і ти не зможеш не повернутися туди».
З останнім променем сонця Наталка зайшла до печери. За нею зачинився вхід до Володаря Підземного Царства, але вона не злякалася, лише міцно заплющила очі.
— Де ти, король Артур? Я прийшла. Орест виконав свою обіцянку! Чи ти злякався мене? Чи, може, мені повернутися?
— Я нікого ніколи не лякаюсь! — прогримів голос короля Артура. — Під землею я завжди невидимий, можу бути скрізь і бачити все, що коїться у моїх володіннях. Ти не зможеш від мене втекти. Знай! Ти тут не випадково. Твої вишивки, як живі, ти повинна їх вишивати для мене, щоб я не мріяв про те, що побачу небо, політ сокола, блиск ранкової роси... Адже сонце вб'є мене раніше, ніж я зможу побачити все це. Тепер я буду милуватися всім світом завдяки твоїм чудовим візерункам.
— Я не зможу вишивати у Підземеллі так, як я це вмію, — відповіла Наталка. — Саме сонечко, небо, пташки, квіти допомагають мені. І я не зможу жити без того, кого люблю. Відпусти мене, за це я буду приносити для тебе свої вишивки.
— Добре, я відпущу тебе, — сказав Артур, — але невже тобі не цікаво подивитися на те, чого ніхто з людей ніколи не бачив?..
І Наталка, нехтуючи порадою маленької Феї, розплющила очі. Навколо мерехтіли різнобарвні веселки. Промінці розліталися врізнобіч, стікали діамантовими струмками по стінах величезної зали. Дівчина не змогла втриматися, щоб не доторкнутися до стін, до дорогоцінного каміння, не посмакувати прозорої джерельної води з дивного підземного озера...
Тим часом біля входу до печери чекав Орест. Він залишив усі свої справи: квіти зів'яли, листя на деревах пожовкло, птахи полетіли у вирій. Ставало все холодніше. Адже тільки посмішка Ореста могла примусити сонечко цілий рік дарувати тепло!.. Але він сумував за своєю коханою.
Так пройшло півроку. Якось вхід до печери відчинився, звідти вийшла Наталка і збентежено глянула навколо. Вона не впізнала потемнілий ліс, не почула співу птахів у холодному високому небі. Дівчина впізнала тільки свого коханого Ореста, що сидів біля печери, ніжно поцілувала його, і він отямився.
— Моя Наталко, ти повернулася! — зрадів Орест, і знову засяяло сонечко.
— Так, Підземний король відпустив мене. Але я не зможу залишитися з тобою назавжди — я розплющила очі, і моя душа отруїлася красою Підземелля. Тепер я не зможу жити, щоб не бачити його чарівний світ.
З того часу, коли Наталка спускається до Підземного царства, Орест сумує і чекає її біля печери — тоді на землі настає осінь, потім зима. Але навесні все оживає, Володар трав і дерев знову ретельно стежить за лісом, на деревах з'являються нові молоденькі листочки, зеленіють трави, повертаються додому птахи і співають свої пісні про любов. Це означає, що Орест і Наталка знову разом.

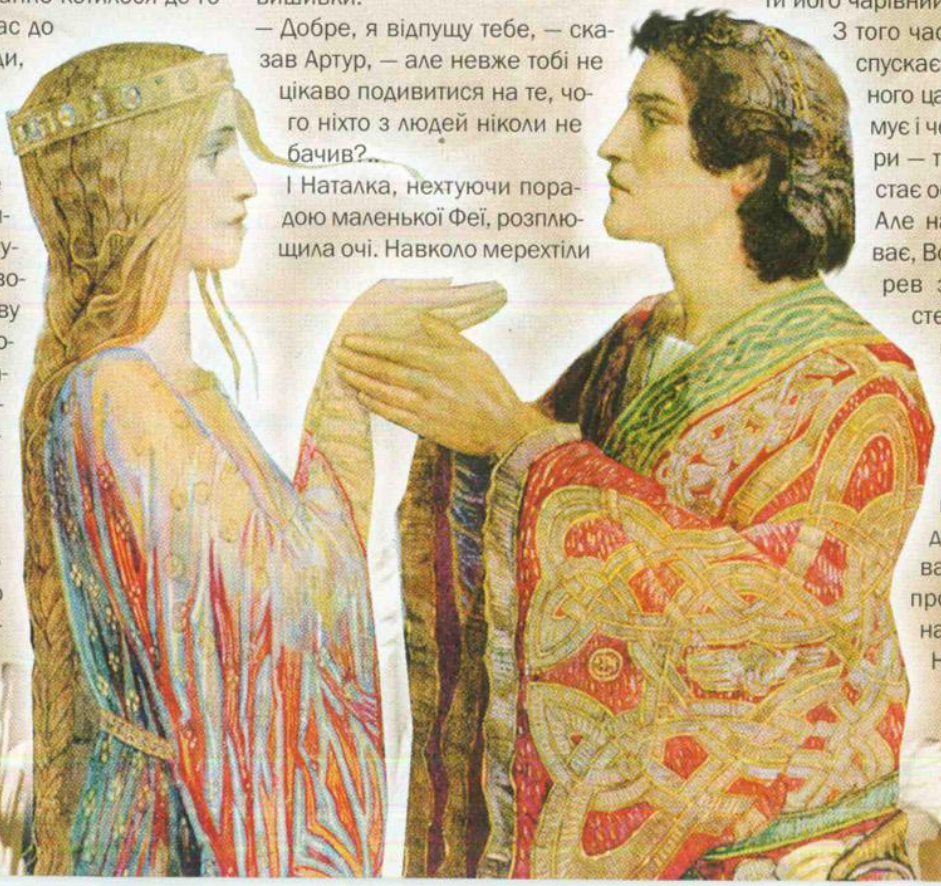

LEGO TECHNIC
Візьми участь у
Конкурсі!
Заповни купон і вишли його
на адресу редакції.
8514
LEGO TECHNIC
Power Roboriders
8509
LEGO TECHNIC
Swamp Roboriders
8510
LEGO
TECHNIC
Lawa
Roboriders
8511
LEGO TECHNIC
Frost Roboriders
SWAMP
8509
LAVA
8510
FROST
8511
ROBORIDERS
DUST
8513
ONYX
8512
POWER
8514
Число використаних моделей
(підкресли):
1 2 8
Мене звати
Моя адреса
Мені
років
® LEGO is a trademark
of the LEGO Group.
© 2000 LEGO Group.
Із скількох
моделей
роборайдерів
було складено
цю модель?
Заповни купон
і вишли.
Конкурс!

ФАЙЛИКИ ПРО СМАЙЛИКИ

Про те, що таке чати, вже сказано багато, розповідали й ми про них після зими. Розповідати ми про них розповідали, та така то вже тема, що постійно щось нове та випливе. Так і зараз.

Ти любиш писати листи? Я — не дуже, навіть якщо це лист електронний чи записка партнерові по чату. Не люблю я довгі фрази писати. І от коли я вже почав думати, як вийти з цього становища, у пригоді стали смайлики. Це коли ти двома-трьома значками можеш сказати стільки, що й не кожне речення передасть. Листи коротші стали. Для чого все писати, як можна малювати! Смайликами.

Що таке смайлик?

Смайлик (від англійського smile — посмішка) — це письмове вираження емоцій у тексті різними символами. Читаючи електронну пошту чи іншу інформацію з Інтернету (і не тільки з Інтернету), ти ніколи не помічав таких дивних поєднань символів: (, :, (, 0, *, :, ;, {,] та інших? Помічав? А помітивши, що думав? Що комп'ютер з глузду з'їхав? Ні, комп'ютер нормальний і працює нормально. Все набагато простіше і цікавіше. Для чого витрачати купу друкованих слів, якщо ти хочеш поділитись із кимось гарним настроєм. Або пояснити, що фраза «Мені тринадцятий минало, а я вже знав шістнадцять мов» — то просто жарт. Мовляв, шістнадцять мов я знав, ще коли під стіл пішки ходив.

Після жарту звичайно ставиться такий смайлик:

:-)

А складаючи E-mail (тобто лист, який адресат одержить по електронній пошті) директору школи з приводу недавно отриманої двійки з математики, ти можеш супроводити його таким виявом невдоволення:

:-(

Або таким:

>:-(

Або ще якимось — на власний розсуд.

Така фізіономія вказує на безмежний подив:

: [———]

Чим більше мінусів, тим подив безмежніший і тим нижче відпадає те, що в народі називається щелепою.

А тепер **тест на спостережливість.** Уважно подивись на зображення

80

і скажи, що це таке?

Якщо ти скажеш, що це число вісімдесят, ти просто зобов'язаний читати далі. Придивись уважніше, це ж зовсім не число — це хтось кричить.

;-)

А так ми іронізуємо.

; (

А так ми виглядаємо, коли хочемо когось ущипнути.

Смайлики і чат

Дуже часто вдаються до смайликів «чатувальники», тобто ті, хто любить поспілкуватись по Інтернету із собі подібними. Але тут користуються особливими смайликами — подвійними. Коли тебе запитують, як твої справи, а ти хочеш відповісти «Все круто!», ти малюєш такий смайлик:

:)(:

Якщо ж справи кепські, малюєш таке:

:():

А от ще кілька смайликів:

:||:

все нормально

:/\:

ми ще не прокинулись

:\/:

ми вже проснулись, але хочемо спати

:-)^_^(-:

я тебе кохаю

(-:^_^:-)

я теж кохаю тебе

:-@_@-:

дай свій E-mail

@-:_:-@

ти теж давай E-mail

А це звичайні одинарні смайлики:

:-D

людина щось говорить

(-:

я лівша

%-)

я вже 15 годин поспіль в Інтернеті!

:-{)

у мене є вуса!

{:-)

на мені перука!

:-~)

у мене застуда

:-&

я нічого тобі не скажу!

|-I

я засинаю (або заснув)

|-O

я хочу спати (тобто позіхаю)

:-C

я з'їв щось гірке

:)

я маленький на зріст

Портретна смайл-галерея

А ще смайликами можна малювати портрети! Я не жартую, подивіться самі. Може, і себе де впізнаєте.

;"~)

боксер (з підбитим оком зламаним носом)

=|:-)

буржуй

:-%

банкір (майбутній чи теперішній)

.-)

одноокий пірат

O:-)

ангел

8:-)

маленька дівчинка (з бантом)

-:-)

панк

<|-)

китаєць

*<[]:-}

Дід Мороз

}:-[

вампір

:o)

клоун

@:-)

індус (у тюрбані)

:-)x

чоловік з метеликом (краватка така)

0=:-)

кухар

+=<:-)

священик

[:-]>(-<)

репер із пацифіком на грудях

Чи мають смайлики майбутнє?

Складне запитання. З розвитком багатоканальної програмно-апаратної частини комп'ютерного світу зменшується питома вага текстової інформації, а відтак — люди менше вдаватимуться до літер, цифр та іншої символіки, а без усього цього смайлики існувати просто не зможуть. Як люди без повітря. Як Пундик без гамбургерів.

Якось я побачив, як Киця щось надто довго вдивляється в люстерко. Мені стало цікаво, що таке неймовірне вона там побачила? Виявилося — себе. Ну, це не дивно. Кицею милується багато хто, чому б і їй цього не робити. Але мені стало трішки сумно. Чому? Ви не уявляєте, як вам пощастило, що бачите себе в дзеркалі. Можете чепуритися, кривлятися, танцювати і спостерігати, як це у вас виходить. А ось я так не можу, тому що мене в дзеркалі не видно. От ви мене не бачите, так я і сам себе не бачу. Але надто не гордіться. Зате я можу дивитися на вас з іншого боку дзеркала. Як? Так я ж полтергейст, для мене ніякі стіни, перепони чи відстані — не проблема. Я можу проникати скрізь, також і на той бік дзеркала. І не тільки я. У задзеркаллі можна зустріти різних істот. Хочете, розповім? Отож слухайте.

ПО ТОЙ БІК

Коли у людей з'явилося дзеркало, вони і не підозрювали, що це одна з найзагадковіших речей у світі. З часом зрозуміли, що воно може не тільки віддзеркалювати нашу подобу чи пускати сонячні зайчики...

Дзеркала ще використовують у ворожінні, магічних обрядах, цілительстві. Деякі мої колеги-містики стверджують, що є дзеркала, в яких замкнуті душі людей. І все тому, що тільки половина аури дзеркала (а ауру мають не тільки живі істоти, але й всі предмети) належить вашому світу, інша половина — потойбічному.

Я вам розповім деякі таємниці «чарівного скла».

Хто ти — двійник?

За версією містиків та екстрасенсів, у дзеркалі ви бачите не своє відображення, а дзеркального двійника — вашу копію, яка існує в іншому світі. За допомогою цієї загадкової істоти можна впливати на події вашого життя.

Яких основних правил треба дотримуватись при спілкуванні з «чарівним склом», аби не нажити собі неприємностей?

Встановити і зберегти добрі стосунки з дзеркальним двійником дозволить просте правило: ніколи не кажіть погано про своє відображення. Інакше все погане може відобразитися на вас в реальному житті, а не тільки в думках.

Особливо це стосується дівчат, які проводять перед дзеркалом значно більше часу, ніж хлопці. Якщо ви будете постійно скиглити перед дзеркалом: «Як я погано виглядаю!», то з часом оточуючі сприйматимуть вас, як якусь потвору. Тому я вам раджу любити свою дзеркальну копію.

Як у вашому житті є різні люди, так і в нас є всілякі істоти. Є навіть такі підлі і люті, що жах! Не хотілось би, щоб такі приємні і хороші дівчатка й хлопчики, як ви, здибалися з ними. Тому, коли йдете кудись з дому, обов'язково попросіть своє відображення в дзеркалі (вголос або подумки) оберігати житло під час вашої відсутності. Це для того щоб, поки вас не буде, якісь погані тварюки з потойбічного світу не влізли до вашої оселі. Якщо ви щось забули вдома (щоденник, зошит або ключі) і змушені вернутися, треба знову перед тим, як остаточно вийти за поріг, подивитися на себе в дзеркало і попросити відновити захист від всілякої погані.

Ваш особистий охоронець — дзеркальний двійник — не тільки охороняє вашу квартиру від небажаних невидимих пройдисвітів, він ще й збільшує добру силу вашого житла. Також він допомагає при здійсненні особливо значних подій, наприклад, таких як контрольна, екзамен або важливе для подальшого життя побачення. Тому подивіться в дзеркало перед тим, як зачинити за собою двері, побажайте собі успіху і зразу відчуєте себе більш впевнено: в голові проясниться і «п'ятірка» майже ваша. (Перед цим, правда, буде не зайвим посидіти над підручником).

Якщо ви будете подобатись собі, то обов'язково сподобаєтесь оточуючим.

ДЗЕРКАЛА

Гості бувають різні

Слід запам'ятати, що в дзеркалі відображуємося не тільки ми, а й наші гості — звані і незвані, настроєні доброзичливо й навпаки. Всі ці люди можуть залишити у вашому дзеркалі свого двійника з якоюсь заданою програмою. При цьому вони просто можуть, приводячи себе в порядок перед дзеркалом, без будь-якої мети подумати чи сказати пошепки щось. Або коли йдуть чимось незадоволені, можуть кинути наостанок які-небудь не дуже приємні емоційні побажання, приміром, «А щоб тебе собаки покусали!», «Щоб ти згорів» тощо.

А можуть і спеціально «зарядити» дзеркало, знаючи про його незвичайні властивості. Добре, якщо це будуть побажання здоров'я й успіху, які ще нікому не зашкодили. Але іноді і звичайні слова, як-от: «Щось ти сьогодні якась бліда. Може захворіла?» або «Ти поганий друг, егоїст, так довго не телефонував і не приходив до мене!» — можуть погано на вас вплинути. Ще більшої шкоди нанесуть відверто злі слова або думки, що кипіли в голові у вашого гостя перед тим, як він пішов собі геть. Особливо якщо сварка відбувалася біля дзеркала.

Щоб у дзеркалах не залишалося інформації, яка б вам зашкодила, вони повинні бути не просто чистими, а дуже чистими. Їх слід щотижня протирати вологою ганчіркою, а декілька разів на рік — святою водою. Крім того, не завадить попрацювати перед дзеркалом зі свічкою. Запалити її, піднести до дзеркала, обнести по краях, немов окреслюючи його контури. Потім треба поводити свічкою, як пензлем, перед дзеркалом від краю до краю. Якщо свічка почне тріщати, повторіть цю процедуру до тих пір, поки тріск не припиниться. Головне, робити все обережно, щоб нічого не спалити. Краще, щоб батьки були вдома, я думаю, їм все це буде цікаво, а вам не так страшно.

Привиди в старовинних дзеркалах

Усі знають давній звичай закривати дзеркала тканиною, коли вдома хтось помирає. Це можна пояснити так: дзеркало належить двом світам, воно — загадкові двері, які з'єднують ваш світ та потойбічний. Душа, яка тільки-но покинула своє земне тіло, може сплутати дороги, пройти через дзеркало, заблукати і назавжди там залишитися.

Антикварні дзеркала схожі на старовинні замки. Вони можуть містити в собі привидів і спогади про померлих людей, які відображалися в них у давні часи. Найнебезпечніше — це дзеркало з ув'язненою в ньому душею померлої людини. Воно викликає всілякі біди й прокляття. Таке дзеркало треба якомога швидше розбити, щоб звільнити полонену душу. Визначити таке чудовисько неважко. Запаліть свічку, і якщо полум'я горить рівно, тоді все добре. А якщо воно швидко гасне (запалювати треба декілька разів), то можна певне сказати, що в дзеркалі страждає чиясь душа.

Дзеркало — захист від поганих снів

Тепер я вам розкрию ще одну таємницю «чарівного скла». Якщо вам сняться страшні неприємні сни, значить, заважають погані темні сили. Щоб вони не ходили, не поневірялися по ночах у вашій оселі, дзеркало треба покласти під ліжко дзеркальним відображенням донизу. Між іншим, це вірування підтвердили в наукових колах. От я чув, як професор Крапка розповідав на уроці про біопатогенні зони. Виявилось, що це вузли перетинання силових магнітних ліній Землі. Якщо ваше ліжко стоїть на місці такого вузла, то у вас буде неспокійний сон, підвищена роздратованість, переслідуватимуть хвороби. Але досить покласти під ліжко дзеркало, то все зміниться. Вранці прокинетесь бадьорими і веселими. І хвороби кудись подінуться.

На сьогодні, друзі, вже досить дзеркальних таємниць. Любіть свої люстерка і себе в них, посміхайтеся частіше!

Д'Артаньян

А все ж таки кіно — то дивовижна штука! Ось, приміром, колишній пітерський підліток, рокер і гітарист Мишко Боярський — він давненько вже став Михайлом Сергійовичем, зморшки на обличчі з'явилися, трохи посивів, а його кіношний д'Артаньян все такий же молодий, запальний, нестримний. І тільки якийсь телеканал покаже фільм «Д'Артаньян і три мушкетери», як одразу до «Класу» летять схвильовані листи з настійливими проханнями: познайомте з Боярським!..

Ну, як просять — треба познайомити. А хто розкаже про Боярського краще за самого Боярського? Йому й слово.

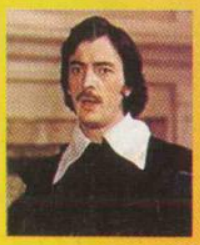

— Я абсолютно не згодний, що роль д'Артаньяна — це якась моя перемога чи удача. Мій здобуток лише в тому, що я, наскільки умів, старався якнайкраще зіграти в цьому фільмі — за своїми здібностями, що їх мені Бог дав. Я переконаний, що будь-який артист зіграв би д'Артаньяна не гірше — і Олександр Абдулов, і Ігор Скляр, і Сергій Шакуров. Але пощастило мені, і тут уже треба було неабияк примудритися, щоб зіграти погано. Допомогла мені ще й музика Максима Дунаєвського — адже я актор, який співає. Музика допомогла, вона стала популярною. Я навіть іноді чую в Пітері, як хлопчиська за моєю спиною шепочуться: «Дивись-но, «па-ра, па-ра» пішов». Відчуваєте?.. Не д'Артаньян, а «па-ра, па-ра»! Тому й повторю, що музика дуже допомогла мені в кіно.

— Але ж «па-ра, па-ра» було лише в трисерійному фільмі. А в наступних стрічках про мушкетерів музика була вже не та...

— І це теж спричинило до того, що з кожною наступною стрічкою фільм втрачав свій потенціал,— без музики справжнє кіно не виходило. Крім того, далася взнаки економічна ситуація, інфляція: поки ми знімали, приміром, «Через 30 років», гроші, виділені на зйомку, перетворилися на ніщо. Ми вже не могли знімати по п'ять дублів, обмежувалися одним. Тому ці фільми і не мають такої популярності, як «Д'Артаньян і три мушкетери». Зараз економічна ситуація дещо стабілізувалася, і я збираю гроші, щоб зняти останню серію про мушкетерів. Там вони всі гинуть — власне, саме так, як і в романах Олександра Дюма. Сумно — але правда.

— А як, власне, ви стали актором?

— Чесно кажучи, актором я не повинен був стати ні за яких обставин! Справа в тому, що мій тато, моя мама, мій дядько — всі вони були акторами. І знаючи, що це за гіркий хліб такий, з усіх сил прагнули відгородити мене від цієї професії. Але — не вберегли!.. Вони мріяли бачити мене тільки музикантом — у чорному фраку, за роялем. Тому й віддали до музичної школи, де я відсидів за роялем всі одинадцять років. А звідти шлях був лише один — до консерваторії. Отоді я і вирішив схитрувати: зробив вигляд, ніби зламав руку, наклав собі гіпс... Мама переживала, а я тим часом нишком подав документи до театрального інституту. Отак все і склалося. А музика мені і тут допомогла! Я в ті часи захоплювався групою «Бітлз», та й досі її люблю. Потягся до гітари, почав складати пісні, і музику, і слова. А коли почув, що режисер театру імені Ленради Ігор Володимиров шукає актора, який грає на гітарі і трохи співає, вирішив показатися. І мене одразу зарахували до трупи. Потім почалося кіно, концерти, слава... Все це було дуже цікаво. Та й зараз пропозицій у кіно вистачає. Але насправді мене нині цікавить зовсім інша робота.

— Музика, мабуть? Нові пісні?

— Не тільки. Хоча я справді записав дві платівки і створив нову рок-групу «Сільвер».

— Раніше у вас з'являлося по декілька кліпів на рік. Чому ж зараз ми вас майже не бачимо?

— У нас телебачення дуже дивне. Насправді я з'являюся на ТБ навіть частіше, ніж колись. У мене є власна програма, вона називається «Доміно Михайла Боярського» і виходить двічі на місяць. У кожній передачі співаю нові пісні. Але це не означає, що кожна з них має стати хітом. Я співаю те, що мені подобається. До того ж я не надто прагну потрапити до тієї тусовки співаків, які блимають на екрані щодня. Я не прихильник співу за гроші — а зараз співають саме ті, у кого є гроші, а не ті, хто хоче і може. Робота з рок-групою «Сільвер» мене цілком задовольняє. Ми випустили платівку, готуємо компакт-диск.

і три... рекетири

— А чому саме рок-музика? Ностальгія за підлітковими роками?

— Тому що її немає. Слово «музика» зникло з лексикону музикантів. Існують стилі: реп, диско, метал. От для того, щоб не забули, що існує ще й музика в будь-якому напрямку, ми й зібралися. Концертів у нас не дуже багато — ми не комерційна група, нас випереджає запис. Хоча саме концерти дають можливість годувати родину, матеріально існувати — не більше. Я не багатій: телепередачі, платівки — все за власні гроші роблю. І не тільки ані копійчини не отримав, але й у серйозному мінусі опинився. Хоча, якби захотів зробити гроші, це було б доволі легко. Написав би: «Упала каска, упала в краску»,— і все, вперед, тупаючи ногою!.. Мені досить часто пропонують написати пісню то до Різдва, то до Нового року, але мені навіть соромно з оцим погоджуватися. Я — не «принц датський», я не співаю до окремих дат і ювілеїв. Хоча зараз таких презентацій, фестивалів і урочистостей — хоч греблю гати! Правильно кажуть: чим складніше життя в країні, тим більше свят.

— Я починаю згадувати ваші ролі в кіно, і чомусь спливають у пам'яті самі іноземці — французи, італійці, іспанці. А нашу людину ви в кіно грали?

— Грав, хоча тут мені не так щастило. Приміром, Сільва у фільмі «Старший син» — він наш, але пройдисвіт. У стрічці «Митниця» теж грав нашого. Але що таке «наш»? От хто за національністю Кіт, якого мені довелося грати на початку кінокар'єри? Або Вовк з фільму «Мама»?.. Але те, що яскраву патріотичну роль мені грати не довелося, це точно. Напевне, тому, що я не дуже схожий на «нового руського» або на Івана-дурника. Обличчям не вийшов. Хоча якщо згадати ікони Рубльова, то я на слов'янина схожий більше за інших: там наші люди з прямими носами, чорноволосі. Можливо, мої далекі предки не потрапили під татар, тому й кирпатого носа в мене немає і мене неохоче запрошують на ролі «наших». Але я не дуже сумую, тому що існує величезна кількість французької, англійської, іспанської драматургії. І Дон Кіхот, на жаль, не тут народився, і д'Артаньян, і де Брільї, і Теодоро, і дон Сезар де Базан, і Тартюф. Гамлет теж не наш персонаж, але кожен актор мріє зіграти цю роль!..

— Ви сказали, що вас хвилює «не тільки» музика й кіно. А що ще?

— Звісно — театр! Так сталося, що коло замкнулося і зараз я знову, дякувати Богу, займаюся театром. Своїм власним, який разом з друзями збудував у Пітері, назвав його «Бенефіс», сам підібрав репертуар і зібрав трупу. Якщо чесно, то мені й досі не віриться, що таке може бути!

— Отже, це ваш особистий театр?

— Не зовсім, інакше він одразу пообростав би рекетирами, як виноградними гронами. Одна трійця ще на початку до мене навідалася. Я, правда, не одразу зрозумів, з ким маю справу. Приходить оце тріо і говорить: «Ти такого знаєш?» Я думаю: що за артист такий?.. «А такого?» Художника?.. «А з цим зустрічався?» Поняття не маю... Вже потім, коли я згадав цих людей, чиї прізвища постійно повторюються в пресі як представників «тіньової економіки», зрозумів, до чого вони хилять. Ну, а якщо вже до мене присікалися, то це дурний рекет: що з мене взяти, крім пісень? Хоча я завжди готовий зустрічатися з ними. По-перше, я не надто лякливий — принаймні, так мені здається. По-друге, будь-які питання можу вирішити з ними якось дипломатично. А вирішувати доводиться — інакше театр може просто згоріти. У буквальному розумінні.

— А гарна могла б вийти реклама театру: «Д'Артаньян у лапах рекетирів!»

— Ну, коли б я дуже захотів мати таку рекламу, то вигадав би якусь більш ефектну дурницю. Наприклад, укусив би за палець Президента Росії Путіна. Або одружився б з Олександром Розенбаумом. Нині скандальні одруження й розлучення дуже в моді. Трюки ці — суто рекламні. Тобто найчистісіньке заробляння грошей на скандалі. Але я, чесно кажучи, зовсім цього не розумію. Як на мене, то чим менше знають про моє особисте життя, тим краще. Тому я нічого не хочу читати про Володимира Висоцького — я маю кумира, вище за якого нема нікого в нашій країні, і мені не хочеться порпатися у його білизні.

— І все ж таки — одне особисте питання наостанку: кажуть, що ви стали похмурим, неусміхненим чоловіком. Але я бачу, що це зовсім не так. А який ви насправді?

— Настрій і в тебе може змінюватися, так? Ось і я не можу бути постійно однаковим, обтесаним, наче колода. Я — живий. У мене ростуть нові гілочки, інші відмирають. Навесні я розцвітаю, взимку — засихаю. Я жива людина, із своїми недоліками, яких не люблю, і своєю гідністю. Головне — я вільна людина! Чого й хочу побажати читачам журналу «Клас»! Тому що свобода — це справді солодке слово.

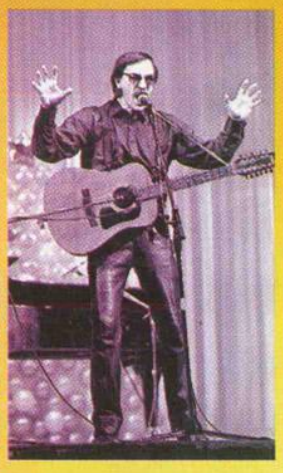

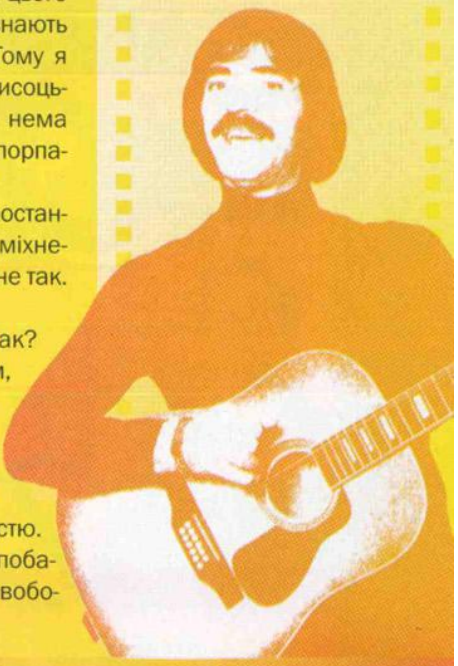

НАСКІЛЬКИ ТИ ВПЕРТА ЛЮДИНА?

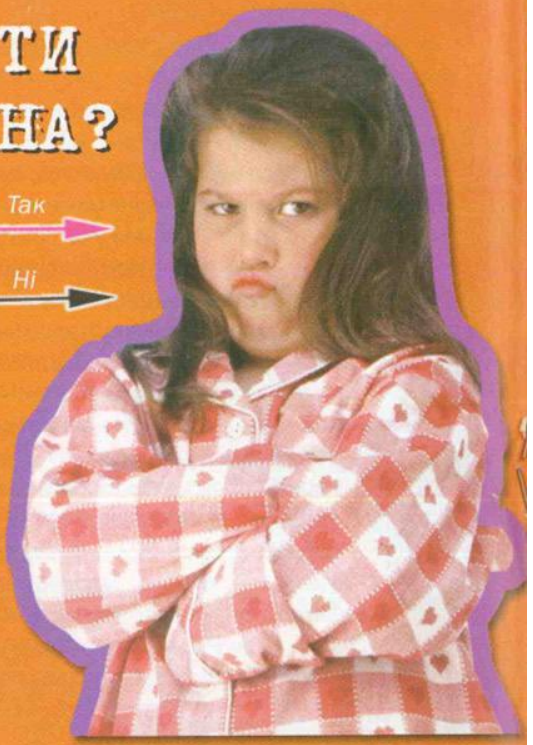

У тебе завжди є грошенята в гаманці?

Ти часто ображаєшся?

Ти вмієш малювати?

Так →

Ні →

Чи доводилося цілуватися «по-дорослому»?

Ти легко знайомишся з людьми?

Любиш уранці поніжитися в ліжку?

Чи доводилося самостійно робити ремонт?

Ти завжди спиш з відчиненим вікном?

Добре їздиш на велосипеді?

Чи з'являлося бажання кинути школу?

Любиш фільми жахів?

Ти найчастіше спиш на лівому боці?

Ти знаєш прізвище прем'єр-міністра України?

Тобі подобається їжа в «Макдональдсі»?

Часто списуєш?

Твій зріст понад 160 см?

У тебе є улюблений співак?

Ти дівчинка?

У тебе часто з'являється новий одяг?

Ти любиш поцілунки?

Ходиш до школи у формі?

П'єш мінералку без газу?

Часто їздиш без квитка?

Доводилося бувати на нічних дискотеках?

Ти за цілковиту заборону наркотиків?

Віриш у прогнози астрологів?

Ти часто плачеш?

Тебе дратує яскраве світло?

Переконати тебе у будь-чому — легше легкого. І в тому, що люди ходять на руках, і що крокодили вміють літати за тихої погоди. Головне — аби людина була хороша, тоді ти ніколи нічого не заперечуватимеш.

Аби не виглядати надто впертою людиною, ти все ділиш «на два». Обіцяють сонячну погоду — ти готуєшся принаймні до дощу. Можливо, воно і правильно. Обережність і завбачливість — понад усе. А надто зараз.

Твоя поступливість, без сумнівів, походить від щирого серця. Та й справді — навіщо зайве впиратися через якісь нікому не потрібні дрібниці? Адже все одно буде не так, як тобі б того хотілося.

Ні, таким чемним та слухняним бути все ж таки не варто. Та розізлись ти хоч разочок, як баран — в іншому разі всі на тобі верхи почнуть їздити. Пам'ятай, що впертість — часом доволі корисна річ.

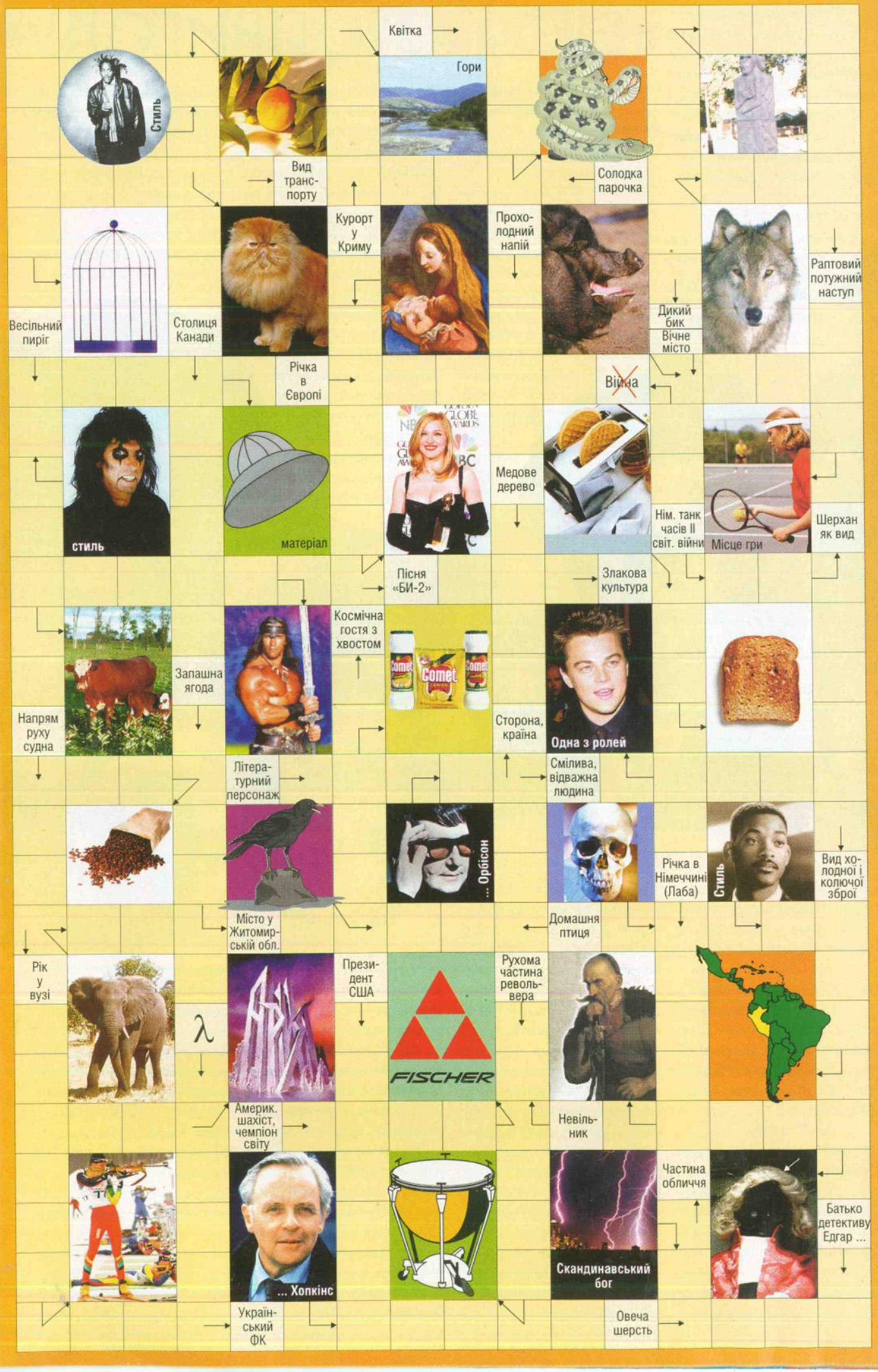
Квітка
Стиль
Гори
Вид транспорту
Солодка парочка
Курорт у Криму
Прохолодний напій
Весільний пиріг
Столиця Канади
Раптовий потужний наступ
Дикий бик
Вічне місто
Річка в Європі
Війна
стиль
матеріал
Медове дерево
Нім. танк часів II світ. війни
Місце гри
Шерхан як вид
Пісня «БИ-2»
Злакова культура
Напрям руху судна
Запашна ягода
Космічна гостя з хвостом
Сторона, країна
Одна з ролей
Літературний персонаж
Смілива, відважна людина
... Орбісон
Річка в Німеччині (Лаба)
Стиль
Вид холодної і колючої зброї
Місто у Житомирській обл.
Домашня птиця
Рік у вузі
λ
Президент США
Рухома частина револьвера
FISCHER
Америк. шахіст, чемпіон світу
Невільник
... Хопкінс
Частина обличчя
Скандинавський бог
Батько детективу Едгар ...
Український ФК
Овеча шерсть

klacword

ВЕЛИКІ ПРИГОДИ Чаплі на

Замість передмови

Почуття гумору є однією з чудових рис англійського національного характеру. Особливі майстри на влучне і гостре слівце — кокні, корінні лондонці з «низів», які живуть у нетрях та робітничих передмістях. Жорстокість життя не змогла витравити з простого англійця любов до жартів, і протягом століть у кокні склався свій лексикон. У них свої улюблені слова, приказки і вирази, які ніде у світі більше не почуєш.

Які різні обличчя, характери, професії можна було зустріти в Лондоні кінця XIX століття! Гомінливі продавці, цибаті клерки, робітники... Були там і актори. Так, акторів у Лондоні було чимало. У театральному середовищі виростали цілі династії. Було чимало сімей, у яких і чоловік, і дружина присвячували своє життя служінню Талії і Мельпомені.

Початок

В одній такій сім'ї 16 квітня 1889 року народився малюк, якого батьки назвали Чарлі. Сьогодні цього імені не знають хіба що дикуни у джунглях Амазонки чи немовлята. Та ніхто не народжується відразу знаменитим, знаменитими стають.

Перші роки дитинства були для хлопця щасливими. Принаймні, сам Чаплін на схилі літ згадував про них саме так.

Мати Чарлі Ханна, якій тоді не було й тридцяти, жінка з фіолетово-синіми очима і довгим, мало не до п'ят волоссям, виступала у вар'єте. Батько також був актором вар'єте. Спокійний, задумливий, з карими очима, він, за словами матері, скидався на Наполеона. Батько вважався хорошим актором, мав гарний голос — чистий баритон. Та лихо було в тому, що він багато пив, і це призвело до розлучення. Згодом батько помер від алкогольного отруєння. Щовечора, перед тим як піти до театру, мати клала Чарлі і старшого на чотири роки брата Сіднея у ліжко, залишаючи біля них няньку. Для малюка Чарлі, якому минуло три з половиною роки, не було неможливих речей; якось Сідней показав йому фокус — «проковтнув» монету, а потім видобув її з власної потилиці. Чарлі подумав, чом би і йому не спробувати. Поклав півпенні в рот і проковтнув... Оце так розумник! Я б на його місці цукерку купив і з'їв. Та що з малого взяти!..

Мати була старшою з двох дочок свого батька Чарлза Хілла, який походив з графства Корк в Ірландії. У вісімнадцять років вона втекла до Африки з чоловіком середніх літ. У неї було все... Плантації розкішні, слуги чорношкірі, коні верхові... Невдовзі в Ханни народився Сідней. Та щось не сподобалося їй у тій Африці, може, клімат, а може, ще щось, і вона повернулася до Англії, де одружилася з іншим чоловіком. А через три роки народився Чарлі.

У той час Ханну дедалі більше непокоїло горло, та вона мусила виступати. Коли вона співала, голос раптом зривався, а то й зовсім зникав. І тоді публіка починала сміятися, свистіти. Все це призвело до розладнання нервів, і Ханна залишилась без роботи.

Одного разу, коли при черговому виступі в неї зненацька зірвався голос і зал наповнився реготом та нявканням, управляючий випустив на сцену п'ятирічного Чарлі. Він бачив колись, як хлопчик виступав перед материними друзями, мабуть, підмітив якісь здібності і вирішив поекспериментувати.

Малюк, треба сказати, анітрохи не розгубився. Сцена була для нього забавкою. Чарлі розмовляв із залом, танцював і наслідував різних акторів, у тому числі й свою матір.

Він заспівав якусь пісню, і не встиг навіть доспівати її до половини, як на сцену дощем посипались монети. Хлопець перестав співати і пояснив, що продовжить, але після того як збере монети. Зал вибухнув від реготу. Управляючий теж вийшов на сцену з хусткою в руках та, мало не тримаючись за живіт, і собі заходився збирати монети. Чарлі не на жарт перелякався, подумавши, що той хоче привласнити собі його заробіток, і не заспокоївся доти, поки не побачив, що управляючий віддав усе зібране матері. Та саме стояла за кулісами. Коли хлопець поді-

МАЛЕНЬКОГО КОКНІ

лився своїми побоюваннями з глядачами, ті вже не сміялись — не було сил.

Життя — як зебра

Дебют Чарлі став останньою виставою для Ханни. Втративши голос, вона втратила і роботу. Сім'я Чаплінів мусила переїхати з трьох кімнат у дві, а потім в одну. Їхнє майно тануло з кожним днем. Наближалася зима. Дітей не було у що вдягнути. Мати пошила Сіднею пальто зі свого старого жакета, з якого глузували в школі. Чарлі, одягненого в червоні материні рейтузи, інакше як «Сер Френсіс Дрейк» і не називали. Був у XVI столітті такий пірат у чині адмірала, ім'я якого наводило жах на всі торгові судна, що курсували Атлантикою. А чому ж так назвали малого Чарлі? Може, його червоні рейтузи наводили жах на самих учнів? Історія з цього приводу нічого не каже.

Згодом Сідней став продавати після уроків газети.

Одного дня Сід вбіг до кімнати і вигукнув:

— Я знайшов гаманець!

Адреси власника в гаманці, на превелику радість усіх, не було, тож докори сумління сімейству майже не дошкуляли. Зате в ньому знайшлося трохи дріб'язку, внутрішня кишенька, а в ній — кілька золотих монет! Геть як у тій казці про Буратіно.

За тиждень сім'я поїхала на море. Це був перший вояж Чарлі на узбережжя.

Та будь-які гроші мають властивість закінчуватись. Так сталось і тут, і для Чаплінів знову настали тяжкі часи. Мати намагалася знайти роботу, але марно. За несплату квартплати в неї забрали швейну машинку, яка приносила хоч якийсь дохід. Батько також зник.

У відчаї Ханна звернулася до адвоката, який порадив переїхати до Ламбетського робітного дому.

В людях

По-справжньому значення того, що відбувається, Чарлі зрозумів того дня, як переступив поріг суворого закладу. Дітям довелося розлучитись з матір'ю. Її забрали до жіночого корпусу, а Чарлі і Сіднея — до дитячого.

Через тиждень Чарлі і Сіда перевели з Ламбетського робітного дому до Гануеллської школи для сиріт і бідних дітей. Сіднея записали до старших класів, а Чарлі — до малюків.

Хоч у Гануеллі їм було непогано, проте вони почувалися там дуже нещасними. Чарлі ненавидів прогулянки колонами і села, через які доводилось проходити, і людей з цікавими мармизами. Вони обзивали школу «розплідником бовдурів».

Ненавидів Чарлі і четвер. Саме у цей день на майданчику для ігор під звуки сурми зачитувались прізвища тих, хто провинився. Одного такого четверга почув своє ім'я й Чарлі. Директор, грізно блимаючи окулярами, оголосив:

— Тебе звинувачують у тому, що ти намагався підпалити вбиральню.

Що цікаво, хлопець не злякався. Уявіть, Чарлі відчув щось схоже на радісний трепет. Це ж тобі не жартики — стати центральною постаттю нової драми! Чарлі неабияк виріс в очах старших хлопців, а заради цього можна й потерпіти.

Власне кажучи, нічого Чарлі не підпалював і підпалювати не збирався. Просто якісь хлопці палили в туалеті клапті паперу, а Чарлі саме нагодився туди, а потім, видно, зайшов директор... Ось так народжуються нездорові сенсації.

Одного дня хлопців повідомили, що їхню матір відправили у божевільню і батько повинен взяти їх під свою опіку.

Після звичайних формальностей Чарлі і Сіднея передали Луїзі, жінці, яка жила з їхнім батьком. Луїза познайомила хлопців зі своїм сином. На відміну від Луїзи, батько прийняв дітей дуже приязно. Він одразу зачарував Чарлі.

Дні, проведені в товаристві Луїзи, стали для Чарлі найсумнішими. Вона ненавиділа Сіднея, і Чарлі це дуже засмучувало. З важким серцем він забирався у ліжко і довго не міг заснути. Його душили сльози жалю.

А одного разу, ступивши на поріг дому, Чарлі почув такі слова:

— Сьогодні ти тут не ночуватимеш. З мене досить, ви мені всі остогидли. Забирайся геть! І ти, і твій брат! Хай ваш батько про вас дбає!

Що лишалося робити?

Та невдовзі сталось те, на що вже не сподівались ні Сідней, ні Чарлі. Їхня мати вийшла з божевільні. Побачивши, здається, через цілу вічність таке рідне і дороге обличчя, у невимовному щасті діти повернулися в обійми рідної матері. У їхньому житті знову почалася світла смуга!

Пошта Класу

«Хочу об'явити Пундику, Класній компанії і читачам, а особливо Класному, що тепер відкрився фан-клуб Страшилок. Хто не вірить в це або хоче вступити до нього, хай пише за адресою:

- 79031, м.Львів
- вул. Стрийська, 71/3
- Шутяк Аліні

Бажаючим вступити до фан-клубу треба: написати якусь страшилку; розповісти трохи про себе; вислати свою фотокартку і вказати повну зворотну адресу».

«Знати багато — це просто Клас! А значить, все, що є тут — для вас. І про вас тут, і про нас. Що, цікаво? Читай «Клас»!
Оксана Жадан, м.Гнівань Тиврівського р-ну Вінницької обл.

«Давно хотіла тобі написати, Класний, але через тих учителів, домашні завдання та контрольні ніяк не встигала. І ось одного вечора відкинула всі уроки (тобто зробила всі уроки) і вирішила тобі написати. Я дуже люблю читати твій журнал. Хоча моє життя нічим не гірше за твої історії. Я вже зустрічалася і з НЛО, і з барабашкою, який, до речі, живе у мене в кімнаті. Якщо він твій родич, передай йому від мене привіт, оскільки я ніяк не можу вийти з ним на зв'язок. Але я точно знаю, що він живе зі мною поряд, адже в більшості випадків усі речі лежать не на своїх місцях. А моя мама не вірить, що усе це справа рук твого родича. А ще, Класний, допоможи мені, надрукуй мою адресу, я хочу мати якнайбільше друзів.

Мені 14 років, я романтична дівчина, яка чекає свого принца. Дуже люблю дискотеки, вчуся грати на гітарі, мрію навчитися їздити верхи і мати багато друзів. Познайомлюся з усіма, хто напише, особливо з класними хлопцями віком 14-17 років. Відповім на усі листи.

Моя адреса:
м.Броди Львівської обл.
вул. Богуна, 60/6, Чиж Наталя».

«Привіт, «Клас»! Пишуть тобі Кря-Кря і Йо-Йо (Наташа і Таня). Ми створили клуб «Святого Валентина», в якому хлопці та дівчата можуть знайти своє кохання. Умови нашого клубу такі:

1. На двох окремих аркушах розповісти та описати себе й людину, яку ти хочеш знайти.
2. Бажано вислати фотокартку, а також конверт для відповіді.

Люди, які знайдуть свої половинки, отримають сувеніри. Адреса клубу «Святого Валентина»:

- м. Дубровиця Рівненської обл.
- вул. Макарівська, 9
- клуб «Святого Валентина»

Новини від Йо-Йо. Увага! В місті Дубровиця утворилася філія фан-клубу журналу «Клас», її адреса:

- м.Дубровиця Рівненської обл.
- вул. Макарівська, 8, Тані».

«Мені хочеться милому моєму серцю журналу зробити щось приємне. От як ви подивитесь на таку пропозицію. Я дам їй назву — «Пропозиція Марини»: можна я буду волонтером «Класу» №1? Я пропоную створити маленькі рекламки «Класу», а на них можна зобразити сучасну молодь, прикольних маленьких діток, персонажів популярних відомих мультиків, фільмів, серіалів тощо. Ну приблизно, як закладки, які ви зображуєте з одного боку класних зошитів. А нижче передплатні індекси. Ці рекламки мають бути приблизно 15 х 15, у вигляді наклейок. Якщо я отримаю такі рекламки, то не пошкодую часу і... весь Хмельницький буде в класних рекламках. Безумовно, я буду клеїти з розумом, не так, що на одне місце 10 штук. До речі, я б не тільки в Хмельницькому це розповсюджувала, а й в інших містах України, а можливо, і за кордоном.

Такі волонтери можуть бути у кожному місті. Кожен, хто бажає підтримати «Клас», може стати класним волонтером. Мені б дуже хотілося, щоб «Клас» став міжнародним журналом, щоб його знали і любили у багатьох країнах світу.

Так, я вам запропонувала, а ви вирішуйте. Я дуже хочу якимось чином вам допомогти. А ви — думайте!

Не забувайте, що в Хмельницькому живе велика п'ятнадцятирічна прихильниця всеукраїнського журналу «Клас» ***Марина Давиденко»***.

Та як же можна забути таку дівчинку! Спасибі, Мариночко, за твою любов до «Класу». Обов'язково скористаємося твоєю порадою і будемо думати!

Іменини у листопаді

1 *Іван, Клеопатра*
2 *Артем*
3 *Іларіон, Яків*
4 *Олександр, Ганна*
6 *Гнат, Яків*
8 *Панас, Дмитро*
9 *Андрій, Капітоліна, Марко, Нестор*

Іменини у листопаді

10 *Арсеній, Дмитро, Неоніла*
11 *Анастасія, Ганна, Марія*
12 *Анастасія, Артем, Зиновій, Марко*
13 *Мавра, Никодим, Спиридон*
14 *Дем'ян, Іван, Уляна, Яків*
16 *Георгій, Йосип*
17 *Никандр*

Кохання ніжні звуки

Спитай

Нащо? Нащо тобі питати,
Чи я люблю тебе, чи ні?
О, легше серце розірвати,
Ніж знати відповідь мені...
Чи я люблю тебе? Не знаю...
Спитай вночі у срібних зір,
Чи вслухайся у шелест гаю,
Вдивись у даль з зелених гір.
Спитай у чайки, що голосить,
Спитай у хмар,
що сльози ллють.
Піди на спалені покоси,
Що в раз останній роси п'ють.
Спитай, бо я спитать безсила,
Я знаю, знаю тільки те,
Що підеш ти —
і згасне сонце
золоте.

Уляна, м. Львів

Я плачу і страждаю,
А ти в цей час
смієшся.
Я так тебе кохаю!
Шалено серце б'ється
Від того, що не любиш...
Моє життя ти губиш,
Та цього ти не знаєш.
Коли вже приголубиш?
Коли вже покохаєш?
Та цього я не знаю.
Чому ж тоді кохаю?

Зоряна, м. Тернопіль

Я привыкну тихо исчезать,
В сумерках осенних растворяться,
Я привыкну вновь подолгу ждать,
Вновь привыкну я сквозь плач смеяться.
Снова так же твердо заучу,
Что не для меня твоя улыбка...
Мне придется — я же не хочу
Снова повторять свои ошибки?..
Неужели будет так всегда,
Что любовь лишь для меня запретна?
Не взойдет счастливая звезда,
Не найдется для меня ответа...

Зоя Павловська, м. Київ

Ти лиш один
такий на світі,
Тебе кохаю і люблю.
Потрапила у твої сіті,
З тобою кожну мить ловлю.
Я знаю, що вже не побачу
В твоїх очах любов. Мовчу,
Але в душі я гірко плачу,
Не плачу, ні! Я вже кричу!
Я вже не можу! Я не знаю!
Куди подітись, нащо, як?
Чому я так тебе кохаю,
А ти зі мною чиниш так?
Але ті очі, ніжні очі,
Ну як забути погляд їх?
Чи як забути твої губи?
У сни приходиш ти мої.
У тиші вдвох були ми там.
О Боже, Боже! Все віддам,
Щоб знову бути вдвох з тобою
І тілом, серцем, і душою.

Богдана Дзумедзей
м. Коломия
Івано-Франківської обл.

Сон

Отраженье в пруду золоченой луны
Свет бросало на маленький крестик,
Что на шее твоей горел ярче зари.
Боже мой, неужели мы вместе?
Эти губы как мед, этот голос как звон,
Этот вечер — все просто как сказка!
Я надеюсь на то, что все это не сон —
Эта нежность твоя, твоя ласка...
Этот твой поцелуй, словно призрак ночной,
Что в любви растворился и страсти.
Как рабыня, как пленник, иду за тобой.
Ну скажи, разве это не счастье?
Звонким эхом мое разлетится «люблю»
И вольется в шум желтой листвы.
Я живу для того, чтоб улыбку твою
Видеть в свете дрожащей свечи.
Как тебя в этот вечер приятно ласкать!
Я об этом хотел лишь напомнить,
Да ты начала вдруг в этот миг исчезать,
Словно тающий снег на ладони.
Ты уходишь, а я не могу удержать,
Растворишься ты, словно туман.
И как горько сквозь слезы сейчас понимать,
Что был это лишь только обман.

Аня Басова
с. Великі Сорочинці
Полтавської обл.

Ти

Чому ти не поруч, чому не зі мною?
Невже я приречена бути самою?
Чому ти далеко, далеко від мене?
Чи, може, це винне життя навіжене?
Забути тебе я не в змозі, коханий.
Без тебе, як квітка без сонця, зів'яну.
Побачу тебе лиш хвилинку єдину —
І серце калатає знов безупинно.
Без тебе я жити і дня вже не можу,
І я пам'ятаю хвилиноньку кожну,
Що ми із тобою проводили разом.
І я ще сильніше люблю тебе з часом.
Чекає розлука на нас із тобою,
Та що не розлюбим — це знаєм обоє.
І ще у кінці тобі хочу сказати,
Що іншого друга не хочу я мати.
І мрії про тебе усі мої світлі:
Тебе лиш одного кохаю у світі!

Таня, с. Личково, Дніпропетровська обл.

Іменини у листопаді • Іменини у листопаді • Іменини у листопаді

18 *Галактіон, Григорій*
19 *Олександра, Герман, Єфросинія, Клавдія, Лука, Павло*
20 *Кирило, Лазар, Федот, Богдан*
21 *Гаврило, Михайло, Рафаїл*
22 *Олександр, Антон, Іван, Порфирій*
23 *Орест, Родіон, Ераст*
24 *Вікентій, Віктор, Максим, Степанида, Федір*
25 *Іван, Нил*
26 *Герман, Іван, Никифор*
27 *Григорій, Пилип*
28 *Гурій, Дмитро*
29 *Матвій*
30 *Григорій, Лазар, Никон*

Диво і реальність Турінська

Незабаром ми перейдемо в третє тисячоліття і багато нерозгаданих таємниць візьмемо з собою. Сьогодні розповім вам історію Турінської Плащаниці, в яку, за переказами, було загорнуто тіло Ісуса Христа.

Поховання і воскресіння

Як вам відомо, юні друзі, Ісус Христос, Син Божий, був розіп'ятий на хресті за гріхи людства. Правитель Іудеї Понтій Пилат дозволив зняти тіло Ісуса з хреста для поховання. Про всяк випадок один із солдатів, як того вимагав припис, пробив бік жертви списом. Тіло віднесли до саду багатого і знатного можновладця Йосипа. Тут труп загорнули в плащаницю і занесли до печери. З двадцять воїнів прикотили велетенський камінь і привалили ним вхід до печери.

Цілодобово біля могили вартувала римська сторожа, бо було пророцтво про воскресіння розіп'ятого на третій день. Ще будучи в Галілеї, Ісус казав: «Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей і розіп'ятому бути, і воскреснути третього дня».

У ніч на неділю Єрусалим не спав. У районі місця поховання зібралися юрби людей, чекаючи на чергове диво. І воно сталося...

Тринадцять свідків залишили спогади-відомості про воскресіння Христа. Найдостовірніше свідчення належить біографу Понтія Пилата греку Гормізію. Ось його враження: «...Наблизившись до місця поховання і перебуваючи метрів за сто п'ятдесят від нього, ми побачили у примарному світлі вранішньої зорі сторожу: два воїни стояли, решта лежали біля вогнища. Було дуже тихо. Ми йшли поволі, і нас обігнали вартові, які йшли змінити тих, що перебували там звечора. Раптом посвітлішало. Ми спочатку не могли збагнути, звідки лине світло, та згодом побачили, що воно промениться з рухливої сяючої хмари: вона опустилася над печерою, і там з'явилася людина, ніби зіткана із світла. Потім загуркотіло, але не з неба, а на землі. Від цього страшного землетрусу вартові посхоплювались, а потім попадали...

У цей час праворуч від нас йшла жінка. Вона зненацька закричала: «Відкрився! Відкрився! Відкрився!»... Цієї миті нам стало ясно, що великий камінь, який затуляв вхід до печери, ніби сам по собі піднявся, відкривши гріб. Ми дуже злякались. Через деякий час світло щезло, і все стало таким, як завше...

Коли ми підійшли до гробу, там уже не було тіла похованої людини...»

Ісус Христос воскрес!..

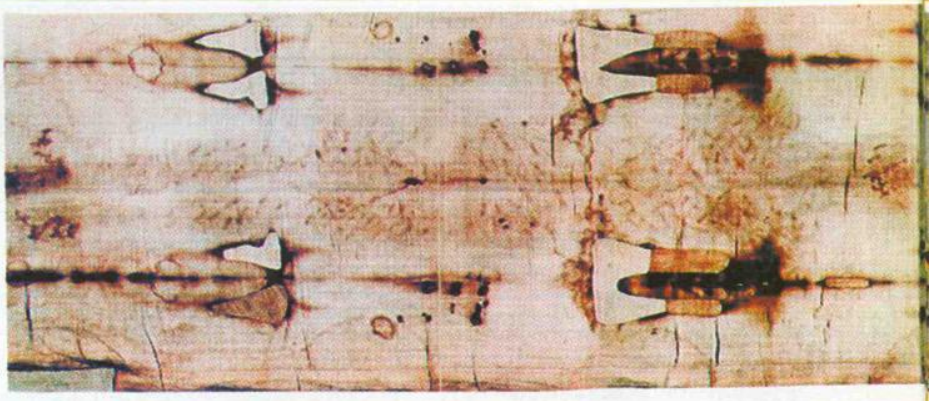

Тернистий шлях реліквії

На смертному ложі Сина Божого лишилося лежати полотно, в яке було загорнуте тіло Ісуса. З цим полотном, яке ввійшло в історію під назвою «Турінська Плащаниця», пов'язана одна з найбільших загадок релігії.

Що ж являє собою поховальний саван нашого Спасителя? Турінська Плащаниця – це шмат лляної тканини завдовжки 4 м 30 см і завширшки 1 м 10 см. На ньому відбилося зображення тіла білої людини. Її зріст був 180 см, вага близько 77 кг. Видно потьоки крові з численних ран у верхній і потиличній частинах голови, а також на лобі. Правий зап'ясток прикритий кистю лівої руки. На лівому зап'ястку є рана. Такі пошкодження характерні для розп'ять. Зображення на тканині уміщаються так, що можна дійти висновку: покійника спочатку поклали на спину край полотна, а потім накрили цією ж тканиною. В часи, коли згідно з святим письмом жив Ісус Христос, плащаниці використовувались для здійснення поховань. Тому католицька церква й наполягає, що саме в цю плащаницю було загорнуто тіло Господа.

Як же потрапила плащаниця з Єрусалима до італійського Туріна? Її доля така ж терниста, як і життя самого Ісуса. Є згадки, що 1203 року її нібито бачили хрестоносці поблизу Константинополя.

Через 150 років плащаницю було виявлено у маєтку графа де Шарні поблизу Парижа. Після смерті можновладця знахідку було виставлено в його особистій церкві. Чутки про «християнську плащаницю» поширилися поза межі Франції. Багато паломників поспішало вклонитися святій реліквії. 1578 року спадкоємці графа де Шарні передали християнську святиню італійському герцогові Савойському, а той перевіз плащаницю до Туріна, де її розмістили в кафедральному соборі Іоанна Хрестителя. Відтоді плащаницю стали називати «турінською».

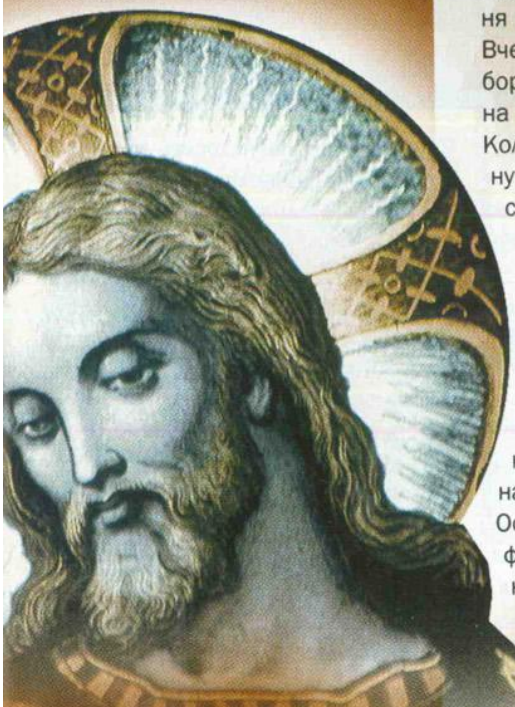

висновок, що відбитки на тканині не були результатом нанесення пензлем масляних фарб чи акварелі.

Тоді науковці пішли ще далі. Вони вирішили одержати тривимірне зображення того, хто був загорнутий у плащаницю. І що ж вийшло? Дослідники побачили чітке тривимірне зображення людини, яка була колись розіп'ята. Вчені бачили обличчя, довге волосся, бороду, вуса людини, яка колись жила на Землі.

Коли ж дослідники дістали дозвіл оглянути саму плащаницю, вони провели спектрометричний аналіз, тобто визначили хімічний склад тканини. Аналіз показав, що відбитки на ній — то найімовірніше сліди крові, а там, де мали бути п'яти босих ніг загиблого, були виявлені під потужним мікроскопом дрібнесенькі часточки землі, явна ознака присутності людини.

Останнім часом до розгадки феномену Турінської Плащаниці підключилися російські вчені. Їхні здогадки, припущення і версії вразили усіх «плащедослідників». На їхню думку, зображення на полотні з'явилося під впливом потужного опромінення, котре й викликало поверхневі обпалення тканини. Але що це були за промені: інфрачервоні, ультрафіолетові чи, можливо, навіть термоядерні? До відповіді на ці запитання найближче підійшли російські вчені. По-перше, хто був генератором таких енергетичних променів? Відповідь напрошується така: цим випромінювачем став сам Ісус Христос, Син Божий, який мав чудодійну силу і неабияку ауру.

Ну а, по-друге, що це була за енергія, які її матеріальні носії? А ось на це запитання поки що не може відповісти жоден учений. Це ще невідомий землянам вид енергії. Цю субстанцію умовно називають вогненною енергією.

Відбиток Ісуса Христа на Плащаниці.

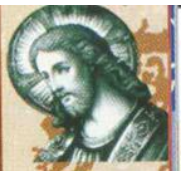

ПЛАЩАНИЦЯ

А ось думка мого знайомого українського дослідника, мандрівника, письменника. Він вважає, що під час чудодійного воскресіння Христа присутні бачили класичний тип НЛО. Що це було за чудесне діяння: небожителі забирали до себе видатного землянина чи «вони» прибули за «своїм» співбратом, ще малям закинутим на Землю для врятування грішного роду людського. Хто знає, але ясно одне: місія Христа має космічні витоки, сам Христос — посланець Вищого Розуму Всесвіту, тобто Син Божий. А як пояснити неймовірне зникнення Ісуса? Відповідь підказує негатив зображення на плащаниці. НЛО, тобто сяюча хмара, що прилинула з неба, здійснила перетворення тіла Ісуса в стан, близький до плазми, котра, обпаливши тканину плащаниці, викликала на ній відбиток людського тіла.

А вам, любі друзі, я раджу почитати Біблію — Новий Заповіт, може, у вас виникне своє бачення щодо загадки Турінської Плащаниці. Бажаю успіхів!

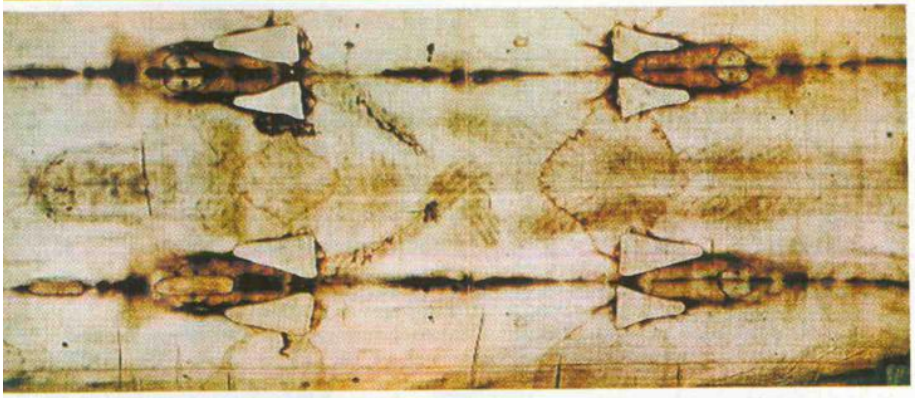

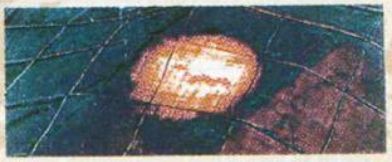

Кривава пляма просочує Плащаницю.

Під рентгеном космосу

Від часу страти на хресті Ісуса Христа минуло майже дві тисячі років. Поховальне простирадло, на якому нібито лежав Син Божий, здолавши перевали віків, дійшло до наших днів.

Чи справді на ньому покоївся наш Спаситель? Чи не підробка це? Над відповідями на ці запитання вчені б'ються ось уже яку сотню літ.

Свого часу американські вчені обробили фотографії плащаниці і зробили

«Silver Ghost»

Розкішний англійський

Коли наш Пундик починає розповідати, як позавчора його підвозили на «Мерседесі», вчора — на «Порше», а сьогодні він приїхав до школи на «Кадилаку», то навіть Киця-красуня починає кліпати очима і заздрити. Хоча й знає, що до школи Пундик дістався ущент розбитим тролейбусом номер сім. До того ж — зайцем. Просто якась магія існує у назвах цих шикарних моделей автомобілів: варто почути «Мерседес» — і аж слинки течуть!..

Та я зараз розповім про авто, про яке навіть хвалько Пундик і мріяти не може. Це — знаменитий «Роллс-Ройс».

Як усе починалося

Коли кажуть про таку марку автомобіля, як «Роллс-Ройс», на думку одразу спадає дощова англійська погода, розкіш і щось майже недосяжне. Дійсно, одна згадка про цей шикарний автомобіль змушує шанобливо замовкати будь-кого, хто знає щось про існування такого засобу пересування, як автомашина.

«Роллс-Ройс» зародився на зорі автомобільної ери. Він відразу здивував усіх своєю якістю і надійністю. Раніше автомашини, проїхавши десь десять кілометрів, обов'язково ламалися. «Роллс-Ройс» не ламався майже ніколи. У чому причина такого неймовірного успіху? Безумовно, в людях, які створили це шикарне авто й імена котрих відображає назва марки.

Нині «Роллс-Ройс» — знак особливого престижу і належності до вищого класу. Титуловані особи і знаменитості підкреслюють цією маркою свою недосяжність і велич. Та навряд чи знають ці пихаті неуки, що перший такий автомобіль власноруч зібрав зовсім не аристократ...

Генрі Ройс народився у невеликому містечку Алватоні в 1864 році. Його батьки рано померли. Тому з десяти років хлопчина почав працювати — продавав газети, щоб хоч якось себе прогодувати. Пізніше він переїхав у Пітерсборо, де влаштувався на роботу помічником залізничного майстра. Тут йому вдається опанувати основи інженерної науки. Молодий допитливий хлопець починає вивчення іноземних мов, алгебри, геометрії, електротехніки. Вже потім, коли він переїхав до Лондона, то завдяки своїм знанням у царині електротехніки відразу влаштувався на роботу в одну з перших компаній, яка займалася електричним освітлюванням. Минуло ще три роки, і 21-річний Ройс відкриває вже свою власну фірму з виробництва та продажу електроприладів! Справа виявилася досить прибутковою, і Ройс дозволив собі придбати автомобіль. Однак нове французьке авто «Дековілль» аніскільки не сподобалося Ройсу — ні своєю надійністю, ні своєю якістю. Тоді Генрі власноруч розібрав «француза» на окремі частини, а потім зібрав свій власний, ні на що не схожий автомобіль. Через рік перша машина виїздить з воріт складального цеху. Вона відзначалася безшумністю ходу, слухняним керуванням і своєю надійністю.

Майбутній компаньйон Ройса Чарлз Роллс на той час був відомим спортсменом-автогонщиком. А також — спеціалістом з продажу та імпорту автомобілів у країнах Європи. Знаний аристократ завжди мріяв продавати найякісніші англійські автомобілі. І його мрія збулася. Друг Роллса Генрі Едмундс розповів про дивну машину, яку створив Ройс. Автомобіль відразу сподобався Чарлзу Роллсу, і через деякий час з'явилося спільне підприємство з оригінальною назвою «Роллс-Ройс».

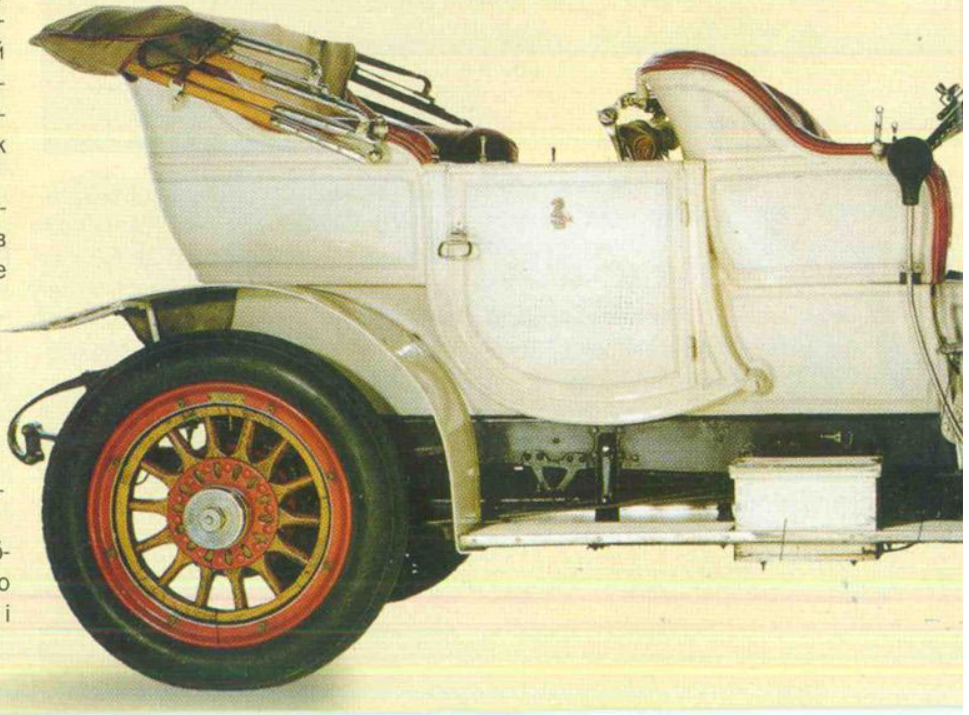

«Flying Spar»

«аристократ»

Якість і надійність!

Основну увагу у виробництві автомобілів нові компаньйони приділили якості та докладності. Всі деталі свого автомобіля вимірювали мікрометром. На початку 1906 року компанія «Роллс-Ройс» отримує від британської преси титул «найкращого британського виробника автомобілів». Таку високу оцінку вони заслужили після випробування членами англійського автомобільного клубу машини «Silver Ghost». До фірми прийшла світова слава. Рекламуючи автомобілі, Чарлз Роллс не дуже занурювався у будні компанії: він захопився новою справою — авіацією. 2 червня 1910 року він перетнув протоку Ла-Манш на аероплані і, не здійснюючи посадки у Франції, повернувся до Англії. Це був рекорд в авіації!.. Але за місяць під час чергового польоту Роллс трагічно загинув...

Ройс залишається один на чолі компанії. Він старається підтримувати традиції фірми і поширювати бізнес. Не дивлячись на дорожнечу, автомобілі марки «Роллс-Ройс» мали величезний успіх серед європейської богеми.

«Летюча леді»

У 1911 році в автомобіля з'являється свій талісман — «Летюча леді». Історія статуетки, яка прикрашає «Роллс-Ройс» і сьогодні, дуже романтична. Прообразом її стала жінка, яка була гарна і розумна, але без шляхетного походження. Тому закоханий у неї аристократ — лорд Монтегю — не міг одружитися з дівчиною. Тоді Джон Монтегю, також пристрасний прихильник автомобілів, увіковічнив своє кохання у вигляді статуетки: юна леді в летючих шатах. Статуетку він встановив на своєму «Роллс-Ройсі».

Ідея сподобалася багатьом автомобілістам. Слідом за лордом почалося справжнє божевілля. Більшість володарів цих машин почали встановлювати різноманітні статуетки на своїх автомобілях. Але ці численні прикраси зовсім не відповідали респектабельному та консервативному вигляду «Роллс-Ройса». І в 1911 році скульптор Чарльз Сікес на вимогу компанії виготовив статуетку, яка і сьогодні є одним з найвишуканіших талісманів в автомобільному світі.

За той час, коли компанією керував Генрі Ройс, вона досягла шалених успіхів. Її автомобілі стали недосяжним ідеалом для інших виробників. Моделі змінювалися не часто, завжди зберігали свій дух та консервативність. У 1933 році Генрі Ройс помер. З того часу всі автомашини «Роллс-Ройс» носять траур за своїми творцями: абревіатура RR на радіаторі змінила свій колір з червоного на чорний.

RR — назавжди!

Одначе не треба думати, що «Роллс-Ройс» привілей тільки західної Європи. Автомобілі цієї марки користувалися успіхом і в нас. «Роллс-Ройс» був улюбленим автомобілем останнього російського царя Миколая II. Надавали перевагу цій машині і Ленін, і навіть Сталін. По закінченні другої світової війни британський уряд подарував автомобіль «Rolls-Royce Silver Reis» Молотову — за його внесок у боротьбу з фашистською Німеччиною. Але радянський нарком на іномарці їздити не став. Цей автомобіль ще довго переходив з рук в руки.

Спливло вже майже сто років з дня заснування фірми, але традиції, закладені Чарлзом Роллсом і Генрі Ройсом, живі і сьогодні. Автомобілі вирізняються надійністю, вишуканістю та якістю виконання. Саме про це мріяли Роллс і Ройс.

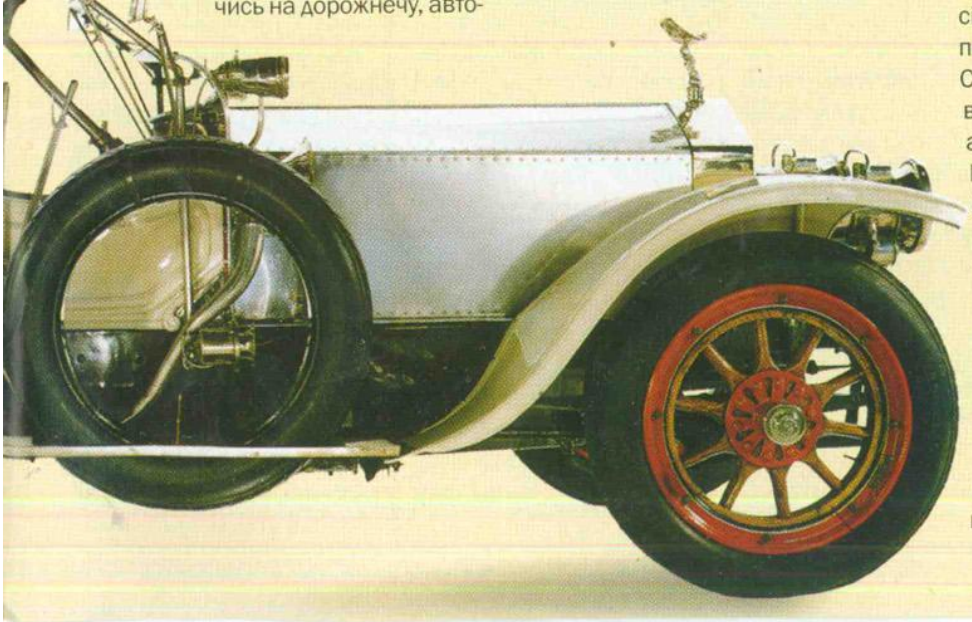

З художників

Лежу собі в лабораторії Крапки, на підвіконні під сонечком осіннім мружусь, нікого не чіпаю... Краса! Аж тут раптом стукіт, грюкання, наче вихор, влітає у двері вся Класна компанія — в них, бачте, лабораторна, після якої в приміщенні, наче після вибуху. Розсілись, Пундик витягнув уже не знати який за сьогодні гамбургер, Киця — мамину косметичку, а Джексон насунув навушники і заплющив очі. Сидять, Крапку чекають.

— Як виросту, — мрійливо закотив очі Пундик, — неодмінно мільйонером стану.

— Та ну! — захоплено вигукнула Киця. — І що ж ти робитимеш?

— Кататимусь на «Роллс-Ройсі», щоранку літатиму на Канари, а вечорами буду в Африці на зебр полювати. А ночами — на острові Фіджі...

— Ха! Бачили ми таких! — озвався Джексон. — Тільки поясни нам, темним, на чому ж ти свої мільйони заробиш?

— Новий бутерброд придумаю. Або морозиво. А краще — те й друге вкупі. Головне, щоб людям сподобалось. А назву його... Назву його Біг Пунд!

— Тю! Дуже потрібні людям твої гамбургери морожені! — пирснула Киця. — Якщо я на таку дієту сяду, мене жодне модельне агентство на роботу не запросить. Ні, не знаю, як Джо, Джексон чи Колібрик, а за мій рахунок ти точно не розбагатієш...

А потім зайшов Крапка, і дискусія перервалася. Я ж перевернувся на інший бік і згадав вичитану з книжки історію одного винаходу. Який, власне, і винаходом став тільки тому, що людям був потрібний.

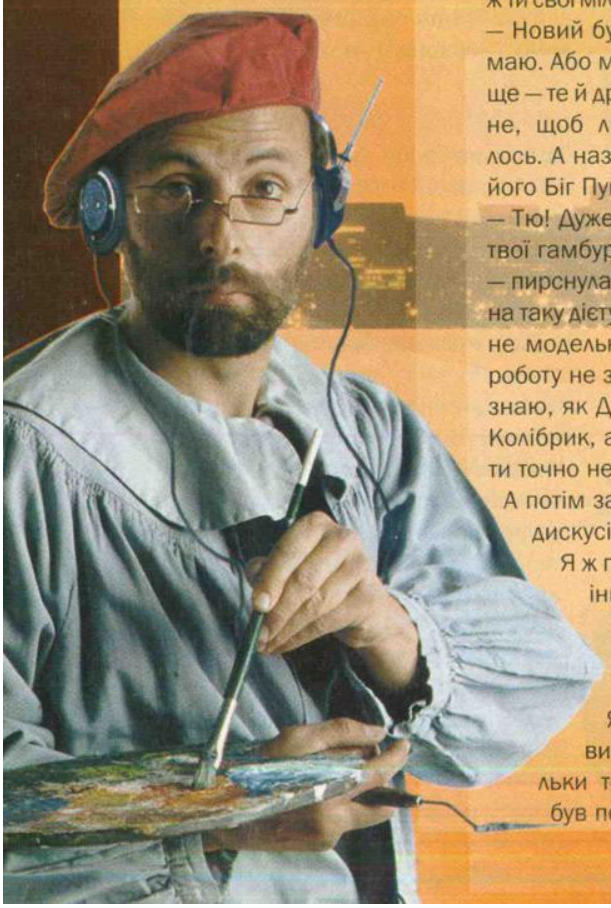

Зв'язок — завжди зв'язок

Людина — це істота, якій постійно потрібна інформація. Уяви, що ти вождь первісного племені і тобі треба нагодувати людей. Для цього треба взнати, скільки мамонтів пасеться за тим пагорбом. Які твої дії? Звичайно, ти піднімаєш на ноги все плем'я, і ви біжите до пагорба, щоб на власні очі переконатись у тому, що мамонти там є. Або в тому, що там не те що мамонта — вівцебика обдертого немає.

Наступного разу ти думаєш: «А чом би не послати найпрудкішого, аби всім не бігти?» Найпрудкіший (назвемо його Швидкий Заєць або Стрімкий Вітер) біжить до пагорба, вертається і захекано докладає обстановку. А докладаючи, думає: «І чого це я такий дурний, що біг назад. Наступного разу не бігтиму, а розкладу вогнище на вершечку горба. Зрозуміють, що до чого, добре, а ні — нехай ходять дурні і голодні». Так у ті часи вирішувалась проблема зв'язку на відстані.

Час ішов, людство потихеньку собі розвивалось, не стояв на місці і зв'язок. Сигнали на велику відстань передавали вже не так, як раніше. У середні віки це виглядало вже приблизно так: спостерігач, стоячи на високому пагорбі, отримував сигнал і передавав його іншому спостерігачеві. І так аж до самого адресата. У XVII столітті у Франції користувалися системою Клода Шаппа (або, як її ще називали, оптичним телеграфом). На вежі стояв телеграфіст з підзорною трубою і приймав сигнал з іншої вежі, що стояла за п'ятнадцять миль. А отримавши, передавав далі, на іншу вежу.

У Сполучених Штатах, на мисі Код, і досі височать телеграфні пагорби — залишки системи, збудованої в 1800 році для передачі повідомлень про прибуття кораблів. Згодом виникла потреба забезпечити зв'язком усе Атлантичне узбережжя. Уряд запропонував винагороду 30 000 доларів за телеграфну систему, яка б діяла на відстані 1000 миль. Запропонував — і забув за іншими клопотами.

Був собі простий художник...

У 1791 році в Чарлзтауні (штат Массачусетс) народився хлопчик на ім'я Самюель Морзе. У 1807 році вступив до Йєльського університету, а в 1811 вирушив до Англії вивчати живопис. У 1815 році Морзе повернувся на батьківщину, проте тодішня Америка була надто заклопотана та бідна, аби цікавитися мистецтвом. Єдине, що її ще цікавило, — це портрети, і художник швидко це збагнув. Уже в 1817 році він отримував $60 за портрет, а за тиждень він міг намалювати їх чотири. Самюель вирушив у поїздку країною, малюючи тут і там портрети різних знаменитостей, видатних діячів та просто чваньків, а в 1818 році повернувся з трьома тисячами доларів. Після чого одружився, переїхав до Південної Кароліни, занедбав портрети і наступні півтора року присвятив роботі над величезним історичним полотном для Палати представників у столиці. Через кілька років Морзе визнали одним з найвидатніших серед американських художників, проте сам він не був такої високої думки про себе. В 1829 році він знову вирушає у Європу — вдосконалюватись. Там він вирішив ознайомити Аме-

— У ВИНАХІДНИКИ

рику, яка й в очі не бачила «Мони Лізи» чи «Тайної вечері», з шедеврами європейського мистецтва в дуже оригінальний спосіб: він написав картину «Лувр», давши на задньому плані її стільки шедеврів, скільки могло вміститись. А в 1832 році Морзе пакує свої картини, сідає на корабель «Саллі», та сповнений найяскравіших сподівань вирушає до Америки.

Муки технічної творчості

Сідаючи на «Саллі» художником, Морзе ще не знав, що на берег він зійде винахідником.

Пливучи з Європи до Америки, пасажири часто збирались потеревенити. В одній з таких розмов зайшла мова про досліди з електромагнетизму. «Видобування іскор з магніту» було одним з тогочасних чудес. Морзе сказав якось, що поєднанням іскор можна, наче кодом, передавати дротом різні повідомлення. Сказав — і захопився цією думкою. Його не лякало, що він зовсім не знав основних електричних законів, він вірив, що головне — це взяти бика за роги, а там воно вже якось буде.

За місяць подорожі до Америки Морзе накидав кілька креслень, потім ще три роки витратив на спроби збудувати за ними апарат. Але тут померла дружина, і він лишився сам з трьома дітьми. Трохи згодом його обрали професором живопису та малювання у щойно створеному Нью-Йоркському університеті. Робота була, була й платня, і він знову повернувся до телеграфу. Довго бився він з гальванічною батареєю, дротом та металевими стержнями, та нічого не виходило. Він звернувся по допомогу до колеги з хімічного факультету Леонарда Гейла. Той подивився на його установку і сказав приблизно таке: «Хлопче, щоб створити магніт, мало просто обмотати підковоподібну залізяку дротом, потрібно ще, щоб цей дріт був ізольований!» Кажучи це, він заізолював дріт, намотав його на залізяку, пустив струм... І апарат запрацював!

Та потім виникла інша проблема: повідомлення передавалось тільки на 1700 футів — далі його глушив електричний опір проводів. Якось демонстрацію апарата Морзе побачив підприємець Стівен Вейл. Він загорівся бажанням пожертвувати на подальші досліди 2000 доларів і дати приміщення, але Морзе мав узяти собі в помічники його сина Альфреда. Винахідник погодився — і не прогадав. Альфред Вейл сприяв остаточній розробці азбуки Морзе, він же винайшов друкуючий телеграф, хоч і зареєстрований він був на ім'я Морзе.

Тернистий шлях до успіху

Невдовзі Морзе дізнався про оголошену урядом нагороду. У грудні 1837 року він звернувся до Конгресу по допомогу. Пропозицією Морзе зацікавився сенатський комітет у справах комерції, а Френсіса Сміта, який цей комітет очолював, апарат Морзе настільки захопив, що той кинув свою посаду і став партнером Морзе!

Партнером Сміт був так собі, а його не завжди законні дії змусили уряд відмовитись від проекту Морзе. Сміт послав Морзе до Європи, аби там отримати патент на телеграф, проте в Європі телеграфи вже були! В Англії аналогічний апарат винайшов Уїтстон, а на континенті — Стейнхейл. Проте модель Морзе була найдосконалішою.

Важким було повернення в Америку. Його компаньйон Вейл покинув Нью-Йорк і вчителював на Півдні. Морзе вирішив звернутися у Прінстон до Джозефа Генрі. Іменем цього вченого назвали одиницю індуктивності, якщо ви знаєте, що це таке. Вона так і називається — Генрі. Генрі показав Морзе всі його помилки, пояснив, що одна батарея, якою б сильною вона не була, може послати електричний сигнал лише на обмежену відстань. Самому йому займатись такими дрібничками як телеграф було ніколи — велика наука чекала.

Після порад Генрі телеграф Морзе виглядав як ланцюжок незалежних електричних кіл, кожне з яких мало своє автономне живлення. Сигнал не згасав, його можна було передавати на будь-яку відстань!

Морзе знову звернувся по субсидію до уряду, та тільки в 1843 році його голос в уряді почули і погодились допомогти. Але поставили умову: Морзе збудує пробну лінію протяжністю 40 миль між Вашингтоном та Балтіморою.

До Морзе повернувся Вейл, і вони вирішили прокласти підземну телеграфну лінію, помістивши складний пристрій усередину свинцевої труби. Спеціально для цього інженер Езра Корнелл сконструював плуг, який одночасно виорював траншею, вкладав кабель і закопував його. Проте коли лінію випробували, виявилося, що вона не може працювати через велику кількість коротких замикань (дріт був без ізоляції). Тоді Корнелл запропонував підвішувати оголений кабель на стовпах, на деревах.

Коли закінчили проведення телеграфу, в Балтіморі зібрався з'їзд одної з політичних партій. Вейл вирушив до Балтімори, аби відразу сповіщати Морзе у Вашингтоні про події на з'їзді. І кур'єри, які поспішали з Балтімори до столиці з негайними повідомленнями, з подивом дізнавалися, що вони запізнилися. Ось коли навіть найзатятіші скептики визнали, що телеграф — це сила!

Крига скресла, і за кілька років протяжність телеграфних ліній в Америці вимірювалась тисячами миль. Газети швидко оцінили переваги телеграфу. У 1848 році телеграфи були вже навіть у невеличких поселеннях, а на залізницях його стали використовувати для сигналізації, зв'язку і блокування. Виникали дедалі нові лінії, і Морзе щоразу платили за використання патенту. Він почав забувати, що таке злидні, а старість взагалі провів у славі та багатстві.

Кажуть, в Америці XIX століття тільки цілеспрямовані та наполегливі люди могли досягти мети, та й то тоді, коли їхні прагнення збігалися з інтересами країни. Історія Самюеля Морзе — яскравий тому доказ.

Бацили всесвітніх

Прибігають якось Джо з Колібриком у лабораторію з новою іграшкою комп'ютерною, і до мене:

— Дайте поганяти на вашому комп'ютері. Цікава — страх.

А я їм кажу:

— Звідки вона у вас?

— З Інтернету! — каже Колібрик так гордо, ніби це йому персонально від англійської королеви презент.

— А на вірус ви її перевіряли? — питаю. Колібрик щось уже чув про вірус, а Джо... Я ніколи не бачив, щоб у людини так щелепа відпадала. Від подиву.

— Ви що, — каже, — жартуєте? Який вірус у комп'ютері?

Ну що лишалося робити? Я й пояснив йому, що то воно за звір такий — вірус комп'ютерний — і з чим на нього полювати. А як вам цікаво — теж слухайте.

Віртуальна фауна

Комп'ютерний вірус — це така програма, яка без відома користувача потрапляє в комп'ютери і таке починає витворяти!.. Здатна до розмноження, тобто копіювати саму себе і розсилати копії далі. Працює тишком-нишком, і власник комп'ютера нічого про неї не знає, а коли дізнається, буває пізно.

Віруси належать до великого класу програм, які називають шкідливими кодами. Я називаю їх капосниками. До капосників входять ще «черв'яки» та «Троянські коні». Від вірусів вони відрізняються тим, що не можуть розмножуватись. «Черв'яки» розповзаються по мережах самостійно, а «Троянські коні» часто мають вигляд цікавих іграшок чи програм. Знаходиш ти в мережі гру, запускаєш її на комп'ютері, і ніщо тебе більше не цікавить. А капосник тим часом проповзає в комп'ютер і починає, скажімо, шпигувати за тобою: передає своєму автору інформацію про твої дії з файлами або ж паролі, якими ти користуєшся.

Є ще коди-мутанти: вони мають риси кількох видів. Наприклад, вірус Melissa поширюється мережами, як «черв'як».

Зародження віртуального життя

Ідея комп'ютерних вірусів виникла давно. Ще в 1959 році американець Пенроуз написав статтю про самовідтворювані механічні структури і описав найпростішу модель двовимірної структури, здатної до активації, розмноження, мутацій і поширення. Цю ідею реалізували комп'ютери, та наслідків це не мало ніяких: комп'ютерів тоді було мало, та й були вони не в багатьох. А от коли в кінці 1970-х з'явилась перша персоналка Apple II, тоді й почалось.

Перші віруси були прості й примітивні, та й було їх небагато. Сьогодні ж нараховують понад 50 000 вірусів, і що далі, то вони «хитріші». А способи маскування, шифрування та поширення такі, що зубри програмування за голову беруться.

Хто складає віруси? Переважно це молоді люди віком 15-25 років, які просто хочуть виділитися. Чесно кажучи, я такого не розумію. Хочеш, щоб помітили — навчись на гітарі грати, а так...

Сьогодні всі віруси ділять на групи за такими ознаками:

- середовище, в якому «живе» вірус;
- операційна система;
- особливості алгоритму роботи.

Залежно від середовища, бувають **файлові, загрузочні** та **макровіруси.** Колись найпоширенішими були файлові віруси, які «мешкали» у файлах операційної системи комп'ютера. Приклад — overwriting-віруси (від англ. «записувати поверх»). Потрапляючи до комп'ютера, такий вірус замість коду зараженого файла записував свій код, а вміст файла знищував. Є віруси-паразити, які заражають файли, залишаючи їх повністю чи частково працездатними, змінюючи їхній вміст: копіюють себе на початок, кінець чи середину файла.

Загрузочні віруси заражають загрузочний сектор (boot-сектор) дискети чи вінчестера — область, що містить програму загрузки комп'ютера. Якщо змінити вміст сектора, комп'ютер може просто не запуститися.

Макровіруси — третій різновид. Створюються на основі макромов (від слів *макро* та *мова*), які містяться в офісних системах (Word, Excel, Corel Draw та ін). За допомогою макромов складають спеціальні програми (макроси), які підвищують швидкість роботи тих же Word, Excel чи Corel Draw. А макровіруси створюють свої копії, і починається: то змінять вміст документа, то файл зітруть чи каталог...

мереж

Другий спосіб класифікації означає, що кожний вірус заражає файли одної чи кількох операційних систем (DOS, Windows), а в інші не потикається.

Алгоритми роботи вірусу — це програмні хитрощі, які роблять його небезпечним і невловимим. З цього погляду є віруси резидентні і нерезидентні. Резидентний вірус, потрапивши до оперативної пам'яті, лишається там доти, поки комп'ютер не перезагрузять. Нерезидентні ж пам'яті не заражають і розмножуються тільки з запуском зараженої програми.

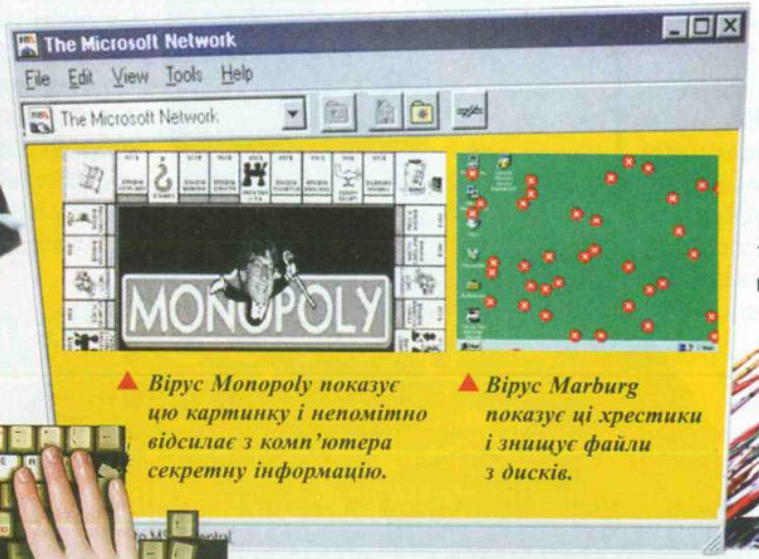

▲ *Вірус Monopoly показує цю картинку і непомітно відсилає з комп'ютера секретну інформацію.*

▲ *Вірус Marburg показує ці хрестики і знищує файли з дисків.*

Є віруси-невидимки. Різні програмні хитрощі не дають оператору чи антивірусній програмі помітити зміни в зараженому файлі. Сидить «невидимка» в пам'яті, перехоплює запити операційної системи на прочитання чи запис файлів і підставляє замість зараженого файла його початковий, незіпсований варіант. Мовляв, все добре.

Деякі віруси самі шифруються і видозмінюються — це поліморфіки. Змінить свій програмний код — і ніби нема його. Коли віруси виявляли за кодом, поява поліморфічних видів спричинила неабияку паніку.

Бійці віртуального фронту

Як і будь-який вірус, вірус комп'ютерний теж не стоїть на місці: прогресує, видозмінюється. Тож антивірусні програми хоч-не-хоч до цих змін пристосовуються, і на сьогодні основними засобами боротьби з вірусом є:

1. Антивірусні сканери. Програма-сканер переглядає всі файли, загрузочні сектори і пам'ять комп'ютера з метою виявлення в них вірусних сигнатур (від англ. *signature* — підпис), тобто індивідуальних кодів вірусів.

Головний недолік — нездатність відслідковувати видозмінені версії вірусу. До того ж сканер перевіряє файли лише тоді, коли оператор сам його про це «попросить», а така «безініціативність» може мати сумні наслідки.

2. Антивірусні монітори. Різновид сканерів. Монітори постійно перебувають у пам'яті комп'ютера. Досить, аби при запуску комп'ютера загрузився монітор — і всі файли, що загружаються, перевірятимуться на вірус автоматично.

3. Ревізори змін (або CRC-сканери). Ці програми знімають оригінальні «відбитки» (так звані CRC-суми) з файлів та системних секторів. Потім ці «відбитки» зберігаються в базі даних. При наступному запуску ревізор порівнює «відбитки» з їхніми оригіналами і повідомляє про зміни.

Недоліки: нездатність зловити вірус у момент його появи в системі та виявити вірус у нових файлах (в електронній пошті, на дискетах, у файлах, відновлених з резервної копії, або при розархівуванні файлів) через відсутність у базах даних ревізорів інформації про ці файли. А також потреба в регулярному запуску.

4. Імунізатори. Програми-імунізатори є двох видів: ті, що повідомляють про зараження, та імунізатори, які блокують зараження певним типом вірусу. Недолік: нездатність виявляти віруси-невидимки. Через це вони не отримали широкого розповсюдження.

5. Поведінкові блокіратори. Усі перераховані типи антивірусів не вирішують головної проблеми — захисту від невідомих вірусів. Вирішити її покликаний новий тип програми — антивірусний блокіратор. Створення такої програми — справа майбутнього, проте передбачають, що дієвість її буде майже стовідсоткова.

Програма, що знаходиться в оперативній пам'яті комп'ютера, перехоплює все, що відбувається в системі. В разі виявлення «підозрілої» дії блокіратор забороняє її виконання і запитує оператора, що робити. Теоретично він здатний запобігти появі та поширенню будь-якого вірусу, навіть нового. Та «вірусоподібні» дії можуть виконувати сама система та звичайні програми, і блокіратор не в змозі визначити, хто саме є виконавцем цих дій. Остаточне рішення за оператором, і якщо він не фахівець у галузі комп'ютерної техніки, то самі розумієте, чим усе це може скінчитись. До того ж блокіратор призначений лише для виявлення вірусів, але ніяк не для їх знищення — тут треба вдаватися до послуг сканера.

Це повинен знати кожний

- Не відкривай файли, прислані електронною поштою невідомими людьми та навіть друзями. Друг часом і сам може не знати, що в його комп'ютері оселився вірус і розсилає мережею свої копії за адресами, взятими з його адресної книги.
- Неодмінно перевіряй антивірусним сканером усі дискети, компакт-диски та файли, отримані з мережі Інтернет чи інших ресурсів.
- Забираючи комп'ютер з ремонту, проводь повну антивірусну перевірку. Ремонтники користуються одними й тими дискетами для перевірки всіх комп'ютерів, а так і до «інфекції» недовго.
- Будь обережний, допускаючи до комп'ютера інших користувачів.
- Про всяк випадок слід періодично проводити резервне архівування інформації на незалежні носії інформації.

WRIGLEY'S JUICY FRUIT
WRIGLEY'S SPEARMINT
Wrigley's with BI-WHITE ICE WHITE Peppermint Sugarfree Gum

Чому верблюд на

Складне я вам запитаннячко поставив, чи не так?.. Отож-то. Але ви, пацани, все ж таки спробуйте здогадатися. Тільки не поспішайте запевняти, ніби у верблюда два горби на спині, а у Вєрки Сердючки — попереду. Це неправильна відповідь. Уся відмінність верблюда від ведучої ток-шоу «СВ-2000» в тому, що «корабель пустелі» постійно жує верблюжу колючку, а Вєрка Сердючка — виключно «Орбіт» без цукру! Тобто жуйку. І ніхто її через це не лає. На відміну від вас, хлопці. Бо як дорослим, батькам та решті вчителів нема до чого присікатися, то вони так одразу і гарчать: «Ти ба! Розуму розв'язати задачу не має, а на жуйку вистачає?» Ніби наявність жуйки за щокою остаточно визначає цілковиту відсутність будь-яких розумових характеристик у того, хто жує!..

Історія питання

По-перше, невже ви всерйоз гадаєте, ніби жуйка негативно впливає на розумові здібності людини? Тоді чому її жують не тільки хокеїсти з футболістами, але й цілком поважні художники, письменники, учені і сама Вєрка Сердючка.

Треба спочатку з'ясувати, чому люди жують, а потім висновки робити! А жують люди тому, що це допомагає їм розслабитись. Навіть коли гумову жуйку ще не було винайдено, людина хотіла щонебудь пожувати, щоб розслабитися. Тому в різних країнах люди жували смолу, траву і листя. Приміром, стародавні греки — згущений сік гумового дерева, індіанці майа — смолу дерева саподилла. У Південній Азії жували ясно-червоний бетель — суміш рослин та вапна. А в сибірській тайзі, де із жуйками ще й зараз сутужно, люди варять смолу кедрів, а потім жують її. Я пробував — смачно! Можливо, і вам доводилося жувати прозору смолу сливи чи вишні. Індіанці у Новій Англії жували соснову смолу, і американські колонізатори перейняли в них цю звичку. Найперша жуйка, яку продавали у США на початку XIX сторіччя, була зі соснової смоли. У 60-х роках XIX сторіччя за основу для жуйки почали використовувати каучук. Його було зручно жувати, і він міг утримувати аромати. Сьогодні жуйка обов'язково входить у стандартний пайок солдата американської армії (якщо палити на посту не дозволено, то жувати — будь ласка!).

Що і як жувати?

У нас в Україні останнім часом з'явилося стільки різноманітних жуйок, що очі розбігаються, але що завгодно я не жую! Є багато жуйок, що виготовлені невідомо де, і тому невідомо, як вплинуть вони на здоров'я рядового українського «жувача»-споживача. Можу повідомити, що за оцінками експертів, стійкість смаку та запаху на «відмінно» мають гумки Orbit, Dirol, Wrigley's, Stimorol, а на «добре» — Turbo, Disney, Love is, Tas Devri, Anna, Hollywood.

Особисто мені смакує жуйка Wrigley. І знаю таке: коли у далекому 1891 році 29-річний Уїльям Ріглі-молодший приїхав у Чикаго з Філадельфії, у кишені в нього було рівно 32 долари, а в голові — глобальні плани про відкриття власної справи. Спочатку Ріглі вирішив торгувати господарським милом. Щоб зацікавити покупців, Уїльям ввів премії. У якості однієї з них виступав пекарський порошок. Поступово він почав користуватися більшим попитом, аніж саме мило, і Ріглі до кожної

WRIGLEY'S JUICY FRUIT CHEWING GUM
WRIGLEY'S SPEARMINT CHEWING GUM
Wrigley's with BI-WHITE ICE WHITE Peppermint Sugarfree Gum

WRIGLEY'S DOUBLEMINT
Wrigley's Orbit
WRIGLEY'S JUICY FRUIT
Wrigley's ICE Peppe

банки порошку почав додавати пару пачок жувальної гумки. Як ви вже здогадалися, і гумка невдовзі почала користуватися ще більшим попитом, ніж сам порошок. Отоді містер Ріглі повністю сконцентрувався на виробництві гумки — і досяг неабияких успіхів. Перші сорти називались Lotta, Vassar і Juicy Fruit, а вже у 1893 році з'явилась відома Wrigley's Spearmint. Вона складається з п'яти основних компонентів: гумової основи, цукру, кукурудзяного сиропу, пом'якшувачів і ароматизаторів. Цукор і кукурудзяний сироп підсолоджують гумку, пом'якшувачі допомагають змішувати складники з гумовою основою і зберігають її м'якою і гнучкою.

Про ароматизатори варто сказати окремо. Для того, щоб цілий рік ми досхочу могли жувати Wrigley, на просторах нашої планети колосяться плантації м'яти завбільшки аж у 30550 футбольних полів. Нічого дивного — ароматизатори, що їх видобувають з м'ятних олій, — найвідоміші у світі.

Вєрку Сердючку не схожий?

Для інших сортів жувальної гумки Wrigley використовують фруктові есенції і прянощі. Чи варто говорити про те, що виготовляють цю гумку в чистих приміщеннях з кондиціонованим повітрям під суворим контролем складників на вході і жувальної гумки — на виході. Кожний блок маркується датою гарантованого «терміну жування». Але найголовніше — гумка Wrigley випускається і без цукру. Ви чудово знаєте її — це Orbit. Хочете — у пластинках, хочете — у подушечках. Замінники «білої смерті» роблять її у 50 разів кориснішою — саме у такій пропорції знижується ваша можливість заробити карієс, якщо ви не забудете пожувати Orbit після їжі.

Запитання з-за щоки

Чую, чую ваші настирливі запитання, чую! Отже, запитуйте — відповідаю!

Чому гумку жуєш, жуєш — а вона все солодка?

Підсолоджувач у гумці знаходиться і ззовні, і всередині малесеньких капсул, які дуже повільно розчиняються у слині. Тому жуйка довго залишається солодкою.

Чи всі жуйки однакові?

Здебільшого, це так. Але існують і фантастичні варіанти. Напевне, найдотепнішою гумкою є та, що її виготовили в Японії: вона змінює свій колір в залежності від змін у настрої «жуйника».

Мені дуже смакують гумки. Але всі запитують: чому ти весь час жуєш?.. А й справді — чому?

Жувальні рухи, як і решта так званих рухів-автоматизмів (наприклад, потягування або позіхання), притаманні багатьом живим істотам. Вони підтримують працездатність рухових систем мозку людини. Професор Крапка провів спеціальні дослідження і визначив: жувальна гумка здатна збуджувати людину, якщо вона лівша, і навпаки, заспокоювати, коли людина правша. Але врахуй ще й таке — жування допомагає ДО роботи, а не під час неї, адже жуйка відволікає твою увагу.

А коли не можна вживати жуйку?

Передусім — на уроках. А по-друге... у державі Сингапур. Цей острів такий маленький, де мешканці понад усе бояться зайвого сміття. Можу їх зрозуміти: американці підрахували, що після великого бейсбольного матчу прибиральники виносять з трибун аж 900 кілограмів жуйки!

Як відліпити жуйку?

Одяг, забруднений жуйкою, треба покласти в холодильник. Коли гумка затвердне, її легко відділити від одягу. Із взуття її можна стерти рідиною для зняття лаку з нігтів (з одягу це робити не можна!). Вазелін або крем пом'якшить жуйку, що заплуталася у волоссі, а потім її можна зчистити пальцями. Зі шкіри жуйку можна забрати великим шматком жувальної гумки, а потім промити водою з милом. А якщо хочеш зберегти сьогоднішню жуйку до ранку, поклади її у склянку з водою.

Трошки хімії — не завадить

Orbit без цукру Міжнародна Федерація стоматологів визнала як першу жувальну гумку, що допомагає ефективно боротися з карієсом. Відбувається це так: ви, нічого не підозрюючи, жуєте свій улюблений чізбургер, а в цей час цукор і карбогідрати у вас в роті перетворюються на кислоту. І ступінь кислотної концентрації в роті залишається небезпечним аж дві години. Емаль зубів руйнується, а там і до карієсу рукою подати. Але на допомогу тобі приходить Orbit — всього 20 хвилин з ним, і концентрація повертається до нейтрального рівня, а емаль твоїх зубів у безпеці. Слиновиділення в цей час підвищується на 300 %, а це сприяє і кращій роботі шлунка. І взагалі, «Orbit sugar free» за якістю посідає перше місце у світі. Тож давайте жувати те, що корисне і нам, і нашим зубам. І дозволимо це робити іншим — ми ж не верблюди, чи не так?..

WRIGLEY'S DOUBLEMINT CHEWING GUM
Wrigley's Orbit
WRIGLEY'S JUICY FRUIT CHEWING GUM
Wrigley's ICE Pepp

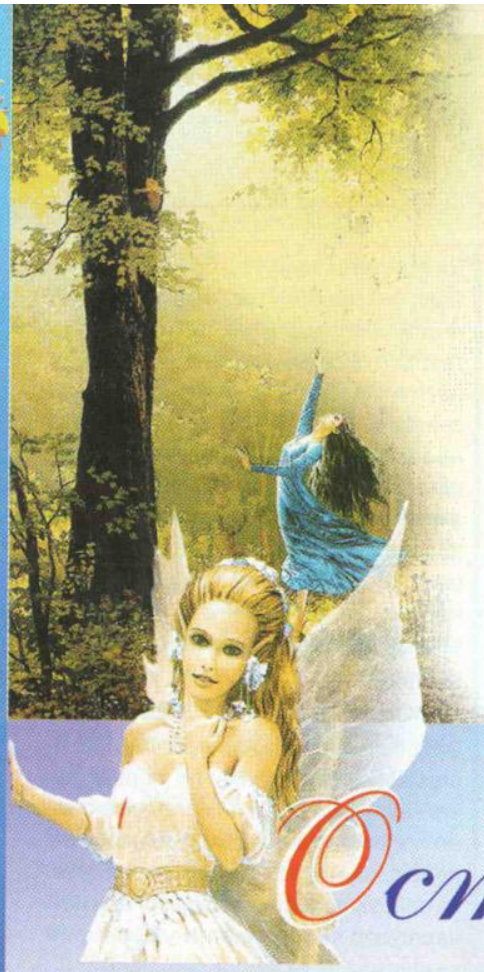

Останні феї XX століття

На початку нашого сторіччя знаменитий письменник Артур Конан-Дойл познайомився з двома англійськими дівчатками, які завели дружбу з лісовими феями та ельфами. Спочатку письменник навіть не повірив у таку нісенітницю. Але розповіді дівчат були насичені такими подробицями, що Конан-Дойл вирішив піти разом з ними до лісу. І не тільки на власні очі побачив фей, але й зумів сфотографувати маленьких чоловічків з крильцями. Це була справжня сенсація! Знімки обійшли мало не всі газети світу, і жодний фотограф не зміг довести, що ці знімки — підробка!..

Феї — хто вони?

Колись їх було дуже багато. Особливо в Європі. В кожній країні існує безліч міфів, переказів та легенд про таємничих істот — маленьких чоловічків, які не надто поспішають спілкуватися з людьми, а навпаки, уникають їх. Це були феї та ельфи. Люди склали надзвичайно багато історій про цих веселих, дотепних і добрих істот, які ховаються у траві і виконують бажання закоханих.

Але так було не завжди. У середньовіччі церква затаврувала ельфів як служок диявола. В Ірландії ельфів вважали частиною армії Люцифера. Нібито вони пішли за Люцифером після того, як він наполегливо вговорював їх розпочати війну з людьми. Коли бунтівних ангелів скидали з небес, Христос підняв руку, і найменш винні з них, надто довірливі, зупинилися, недолетівши до Пекла. Деякі впали у море і стали русалками чи водяниками. Інші, які приземлилися поблизу міст і селищ, — гоблінами і домовиками. А деякі потрапили до тріщин і ущелин в земній корі і перетворилися на мініатюрних карликів і гномів.

Подейкують, ніби зустрічалися ельфи зростом вищі за людей, однак більшість з них все ж таки маленькі істоти. Усі вони володіють чарівною силою, яку спрямовують на добро і зло. Щоправда, ельфи та феї найчастіше добре налаштовані до людини, якщо вона весела і чесна. Вони довіряють гостинним людям і особливо полюбляють усіх закоханих. А от жадніюг і скнар ельфи не люблять. Свої вчинки вони не сприймають за злодійство, а ставляться до них, як до розваги. Для них поцупити з підвіконня пиріг, який господиня виставила охолодити, — усього лише дотепний жарт. Але якщо ти насмілишся поцупити щось таке, що належить самим ельфам, — начувайся! Ельфи не пробачають образ.

Як боротися зі злими ельфами

Утім, деякі з них із самісінького початку були злостивими. У болотяній країні Фен, на західному узбережжі Англії, жили йарткіни — маленькі огидні чоловічки, які постійно підстерігали нових жертв. У Шотландії «червоні ковпачки» населяли високі башти і носили капелюшки, просочені кров'ю нещасних перехожих. Шотландські водяники часом набували образу коня, а людину, яка намагалася проїхатися на ньому верхи, негайно заносили під воду. Ще один водяний ельф на ймення Черепашкова Мантія заводив необережних подорожніх у небезпечні місця і, «граючись», залишав їх там помирати.

злих фей, ельфів і гномів було залізо або сталь. Мешканці надприродного світу з давніх-давен ненавиділи метал, оскільки завдяки йому люди почали виготовляти мечі і рушниці. Людині, яка заходила до замку феї, обов'язково радили взяти з собою щось залізне (ніж, голку) — для того, щоб устромити в двері і завадити їм зачинитися. Мисливці, які несли додому здобич, встромляли в тушу кинджал, щоб відлякати ельфів. Матері для захисту сплячих дітей забивали цвяхи в ніжки ліжка. Найобережніші з них ставили під ліжко праску, а на вікна вішали серп, бо ельфи і гноми часто крали нехрещених дітей, а замість них підкладали своїх.

Гобліни і домовики

Це такі маленькі чоловічки, які завжди втручаються у справи людей. Вони тинялися навколо ферм, поселень і, як правило, не віщували нічого хорошого. Своїми темними обличчями вони лякали місцевих жителів. Домовики крали все, що погано лежало, часом навіть забирали коней, щоб промчати полем у шаленому галопі. Наранок кінська грива виявлялася заплутаною і зав'язаною неймовірними вузлами. Однак іноді невидимі гобліни виконують деякі роботи в хаті, хоча ніхто їх про це і не просив. Взамін вони очікують, що господар залишить для них біля теплої груби хліб і вершки...

Хобгобліни були брутальнішими, волохатішими, крупнішими і жили переважно у сільській місцевості. Вони молотили для господаря пшеницю, рубали дрова або виконували якусь іншу важку хатню роботу. У гарному настрої хобгоблін ретельно доглядав за будинком свого господаря. Та варто було його чимось розізлити, як він міг випити всі вершки, зупинити маслобійку, сховати домашнє начиння.

Гноми і нокери

Коли у Корнуелі почали будувати заводи і копати шахти, робітники, які спускалися під землю, знали точно: тут вони не самі. Компанію їм складали гноми, які жили і працювали в шахтах. Їх назвали «нокери» (англійською «ті, що стукають»). Вважалося, що заважати праці нокерів не слід, бо вони мали чарівну здатність знаходити найбагатші поклади руди. А на того, хто стежив за гномами або намагався вкрасти їхню здобич, чатувала серйозна хвороба, яку насилали нокери — людина на все життя залишалася кульгавою. Але знайшлася людина, яка наважилася поспілкуватися з гномами. Це був старий шахтар на ім'я Тренвіт. Разом із сином він щоночі лежав у траві, очікуючи на появу гномів. І нарешті одного разу побачив гурт маленьких чоловічків, які намагалися витягти на поверхню свій вантаж. Знявши капелюх і щиро вибачившись, Тренвіт запропонував гномам угоду: мовляв, нащо вам мучитися всю ніч, витягаючи руду, ми з сином вам допоможемо. Взамін він попросив нокерів показати найбагатші місця і пообіцяв віддавати їм щодня десяту частину здобичі. Гноми порадились — і погодились. Тривалий час обидві сторони були задоволені: гноми насолоджувалися відпочинком, а старий Тренвіт невдовзі розбагатів. Та коли він помер, син почав обманювати гномів, не віддав те, що належало нокерам. У відповідь вони теж припинили виконувати свої зобов'язання. Дуже швидко шахта збанкрутіла, і син Тренвіта змушений був шукати собі роботу.

Гремліни

Більшість з фей знайомі людині з давніх-давен. А от про гремлінів ми дізналися тільки у XX сторіччі. Першими замислилися авіатори: чому це справний мотор, напередодні встановлений на літаку, вранці відмовляється заводитись? Або — куди поділося пальне з бака?.. Згодом все з'ясувалося — це жартують гремліни!

Ще у 20-х роках їх помітили льотчики Королівських ВПС. Під час польоту несподівано почали брехати навігаційні прилади, вийшов з ладу передавач, без якихось причин літак нагло нахилився на одне крило. Подивившись в ілюмінатор, пілоти побачили силу-силенну маленьких чоловічків, які сиділи на крилі. Вважається, що гремліни живуть у підземних будиночках навколо аеродромів. Усі їхні витівки — безневинні пустощі. Хоча, звісно, не кожен пілот може втримати рівновагу, побачивши гремлінів за вікном літака.

На зріст вони не більші 30 см, зеленого кольору і з великими волохатими вухами. Улюблена страва гремлінів — пальне, яке вони можуть випити у величезних кількостях. Саме тому тільки-но заправлені баки часто залишаються порожніми.

Відомі й випадки, коли гремліни допомагали авіаторам. Один англійський льотчик під час другої світової війни розповідав, як вночі його атакували німецькі винищувачі. Кулеметника одразу було тяжко поранено, англійському літакові загрожувала неминуча загибель. Та раптом кулемет сам по собі застукотів, відганяючи німців. Здивовані льотчики вирішили, що це був якийсь дружній гремлін.

До речі, останнім часом випадків появи гремлінів значно побільшало. Не відстаючи від новітніх технологій, вони почали обживати різноманітну домашню та офісну апаратуру — телевізори, комп'ютери, Інтернет. І чи не вони це, бува, пожартували, наславши на світову комп'ютерну мережу дивовижні віруси типу «I Love You»?..

Транспорт підземний, наземний, надземний...

Чим більше розростається місто, тим складнішим та насиченішим стає рух на його вулицях. У великих містах цю проблему вирішують, будуючи залізниці, які пролягають над землею, під землею або по землі. Найпоширеніший вид такого колійного транспорту — метро.

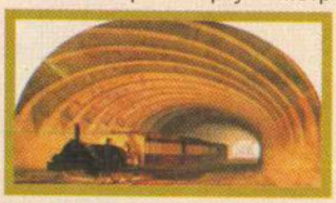

Димова завіса. Перше метро з'явилося в 1863 році в Лондоні. Перші підземні поїзди тягнули паровози, і часом від їхнього диму в тунелях стояла така завіса!.. Цю проблему вирішили в 1890 році, змінивши паровози на електропоїзди.

Професія — заштовхувач. У токійському метро в години пік так багато пасажирів, що керівництво підземки утримує спеціальний штат заштовхувачів. Або запихачів — кому як до вподоби.

Лондонське метро часто називають «трубою», і це зрозуміло, якщо згадати, що при його будівництві застосовували величезні сталеві труби. Ті ж тунелі, які підходили близько до земної поверхні, копали як звичайні рови, а потім присипали їх землею.

Для забезпечення двигунів поїзда струмом слугують спеціальні рейки.

На одній рейці. Часом, коли немає можливості прокласти підземну колію, залізничну лінію прокладають над землею. В австралійському місті Сіднеї ходить монорельс — так називається поїзд, який їздить по одній рейці.

Міцно тримається!
Перший монорельс запустили в німецькому місті Вупперталі. Вагони такої лінії підвішені на канаті.

Майна! Віра!
Для підйому людей на гірські вершини, скелі, горби створили спеціальні підйомники — фунікулери. Є, між іншим, такий фунікулер і в нашому Києві.

Чай, какао, кава

Сьогодні ці три напої поширені по всьому світу. Крім того, з какао виготовляють шоколад, а хто, скажіть, його не любить? Дерева кави та какао ростуть у тропіках, вирощують їх як на великих плантаціях, так і на маленьких ділянках. Чайні плантації поширені в тропіках та субтропіках. Вирощуванням чаю, кави та какао займаються мільйони людей. Культивування цих культур відіграє величезну роль в економіці деяких країн, оскільки її експорт дає величезні прибутки.

Чайні плантації
Чайні дерева підрізають до розміру кущів для полегшення збору листків. Найкращий чай виходить з бруньок та двох перших листків на гілці.

Щоб отримати зелений чай, достатньо лише висушити листки і покришити їх. Технологія приготування чаю чорного складніша: листочки спочатку сушать, потім кришать, піддають ферментації, знову сушать...

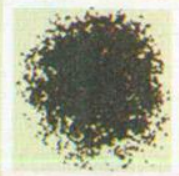

Чорний чай

Зелений чай

Ягоди какао великі і важкі. Ростуть вони на пні дерева або на його товстих гілках.
Ягода має товсту шкірку.
Кожна ягода містить у собі від 20 до 50 зерен какао. Вона може розростися до 38 см завдовжки (як м'яч для регбі).

Кавове дерево дає близько 2000 плодів на рік. Плоди кави кольором і розміром нагадують вишню. Каву збирають двічі на рік. Усередині кожного плоду — двоє зелених зерен кави. Коричневими вони стають після того, як каву посмажать на спеціальних барабанах при чітко визначеній температурі. Спочатку плоди зелені. Поступово вони набувають світло-коричневого кольору, і тільки тоді їх можна збирати.

Дозрілі плоди збирають вручну або обтрушують на розстелену під деревом тканину.

Show Me The Meaning Of Being Lonely
BACKSTREET BOYS

So many words for the broken heart
It's hard to see in a crimson love
So hard to breathe
Walk with me, and maybe
Nights of light so soon become
Wild and free I could feel the sun
Your every wish will be done

They tell me...

Chorus:
Show me the meaning of being lonely
Is this the feeling I need to walk with
Tell me why I can't be there where you are
There's something missing in my heart

Life goes on as it never ends
Eyes of stone observe the trends
They never say forever gaze
Guilty roads to an endless love
There's no control
Are you with me now
Your every wish will be done
They tell me

Chorus

There's nowhere to run
I have no place to go
Surrender my heart, body and soul
How can it be you're asking me to feel the things you never show

You are missing in my heart
Tell me why I can't be there where you are

Chorus

Для тих, хто вміє читати

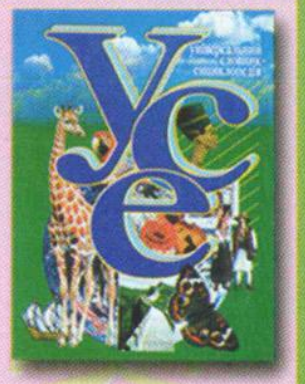

«Добрий день редакціє, добрий день Во Віку!» — писав одної прекрасної днини хлопчисько на ім'я **Андрій Апостол** з міста Ковеля, учень 8-А класу школи №1. Писав і не гадав, що стане переможцем конкурсу (а може й гадав, хто його точно знає?). І тут на тобі маєш — як сніг на голову обрушився йому величезний том «Українського словника-енциклопедії» (або просто УСЕ). З чим його й вітаємо.

А ще ми раді привітати **Катю Карасьову** з села Грушівки, що поблизу Судака. Хоче вона того чи ні, але товстелезний том УСЕ знайде її, будьте певні, і на одного щасливого власника «Українського словника-енциклопедії» в Криму стане більше.

Інші читачі теж порадували своєю уважністю, за що й отримують від нас «Класні щоденники». Ось їхні імена:

- **Яна Дмитренко** (с. Заріг Полтавської обл.)
- **Аня Виноградова** (м. Кіровоград)
- **Іра Кравченко** (м. Шпола Черкаської обл.)
- **Оксана Зеленська** (с. Пилипівка Київської обл.)
- **Вікторія Ободовська** (с. Вертіївка Чернігівської обл.)
- **Олександр Олійник** (м. Кам'янка Черкаської обл.)
- **Володимир Січка** (м. Львів)
- **Василь Ломака** (с. Володимирівка Київської обл.)
- **Ігор Грабчак** (с. Шатава Хмельницької обл.)
- **Оля Кононенко** (смт Липова Долина Сумської обл.)
- **Наталя Тимінська** (смт Кельменці Чернівецької обл.)
- **Андрій Ткачук** (м. Борислав Львівської обл.)
- **Горюк А. С.** (с. Шевченкове Київської обл.)
- **Андрій Сторожук** (с. Городниця Тернопільської обл.)
- **Оля Джичка** (м. Нетішин Хмельницької обл.)

5 — чистіє гарне!

Роббі Уїльямс якось сказав: «У наші дні ви не встигните доїсти пакет поп-корну, щоб не з'явилася яка-небудь чергова нова група». «Five» не збираються бути однією з таких груп — однією з багатьох.

Хлопців надзвичайно дратує те, що їх називають «boyband», віддаючи перевагу назві «lad-band» чи старшому простому «pop-band». Це група достатньо талановитих молодих людей, які збираються донести величезну кількість абсолютно різних речей абсолютно різним людям. Хлопці обожнюють свій вуличний стиль. Фанати хіп-хопу знаходять в їхній манері виконання ритми брейку, любителям поп-музики подобаються легенькі мелодії, які просто запам'ятовуються, а майже всі дівчата вважають їх дуже привабливими, що є немаловажним для хлопців.

Злет групи, як вони самі визнають, був дуже стрімким — три роки тому їх ще не було. Нині вони досягнули величезного успіху. До кінця 1998 року було продано понад два з половиною мільйони примірників їхніх хітів, більшість з яких потрапила до Top-10 Великобританії.

Американський ринок традиційно найбільш важкий для британських поп-груп. «When the Lights Go Out», їхній дебютний сингл в США, протримався в першій десятці 12 тижнів, зробивши «Five» однією з найбільш популярних британських груп. Тим часом їхній однойменний дебютний альбом увійшов до британських чартів під номером 1 і в десятку найбільш популярних альбомів у всій Європі. Всього за три місяці після випуску альбому було продано понад мільйон примірників.

Група «Five» з'явилася на початку 1997 року, коли батько і син — Кріс і Боб Герберт, автори ідеї створення групи «Spice Girls» — вирішили, що настав час для створення нової групи — чоловічої. «Зібравши весь досвід, нагромаджений «Spice Girls», ми намагалися створити не звичну бойгрупу, а яскраву, гостру та індивідуальну».

Вони завзято працювали, провівши 3000 прослуховувань по всій країні, поки не зробили свій кінцевий вибір. «Ми зрозуміли, що хлопці, крім того, що мають музичні здібності, є ще й особистостями, яких ми так довго шукали».

Як і «Spice Girls», «Five» переїхали усі разом в будинок у Кемберлі. Там почалися не лише репетиції, а й їхнє близьке знайомство один з одним.

Світ одразу заговорив про нову поп-групу. Їхні фото протягом року з'явилися на обкладинках 23 англійських журналів. У цій суєті «Slam Dunk (Da Funk)» увійшов одразу в першу десятку, а наступний сингл «When the Lights Go Out» довів, що це не було щасливою випадковістю — він увійшов до четвірки. «Got the Feeling» зайняв третє місце в чартах, а «Everybody Get Up» — друге місце в англійських чартах.

Дебютний альбом «Five», який побачив світ у червні 1998 року, закріпив за ними позицію однієї з найпопулярніших хлопчачих груп в країні.

Перший рік завершився досить вдало для групи. Хлопці виступили на «MTV Awards» в Мілані, звідки повезли з собою «MTV Select Awards». Окрім того, їх чекав успіх на «Smash Hits Roadshow», де вони зібрали усі ставки, завоювавши чотири нагороди.

У 1999 році їхнє сходження до вершин продовжувалося. Вони виступили як обличчя «Pepsi», як це до них робили «Spice Girls» і «Boyzone». Записаний для «Pepsi» трек «How Do Ya Feel» дав фанам можливість зрозуміти і відчути, що можна очікувати від нового альбому групи.

В кінці червня 1999 року хлопці зробили офіційну заяву. Зустрічаючи нове тисячоліття, вони вирішили дати повністю живий концерт на початку 2000 року. Продовжуючи свій фірмовий стиль, вони провели вибухові шоу на восьми найбільших стадіонах Великобританії з 11 до 31 березня, а перед тим 26 і 27 лютого їм аплодували фани в Санкт-Петербурзі і Москві.

У середині 2000 року прихильники «Five» знову були одночасно і здивовані, і втішені. Група спільно з Брайаном Мейєм із «Queen» записала ремікс на безсмертну композицію «We Will Rock You».

Що чекає нас далі?

УВАГА! УВАГА! УВАГА! Всім тим, хто любить

К Л А С

Вперше в історії

ЛОТЕРЕЯ

серед передплатників "класу"!

Передплативши наш журнал на 1-е півріччя 2001 року, ти автоматично стаєш учасником лотереї для передплатників

передплатний індекс

40240

На передплатників чекають призи

(у тому числі і цінні)

стереокартинка

Як побачити стереокартинку? Зробити це можна так. Розташуй аркуш із стереозображенням на рівні очей на відстані 25-30 см від них. Вдивлятись потрібно так, немов ти намагаєшся роздивитися щось, що знаходиться за нею. Очі при цьому повинні дивитись у центр малюнка, але фокусуватися за ним. Якщо орнамент починає рухатись, то це означає, що ти на вірному шляху — образ захованої картинки ось-ось має «проявитись». Якщо з першого разу тобі не вдалось роздивитись те, що зображено на стереокартинці — не засмучуйся. Потрібно лише трошки потренуватись — і тоді ти будеш легко знаходити стереозображення. Крім того — це корисна вправа для твоїх очей.

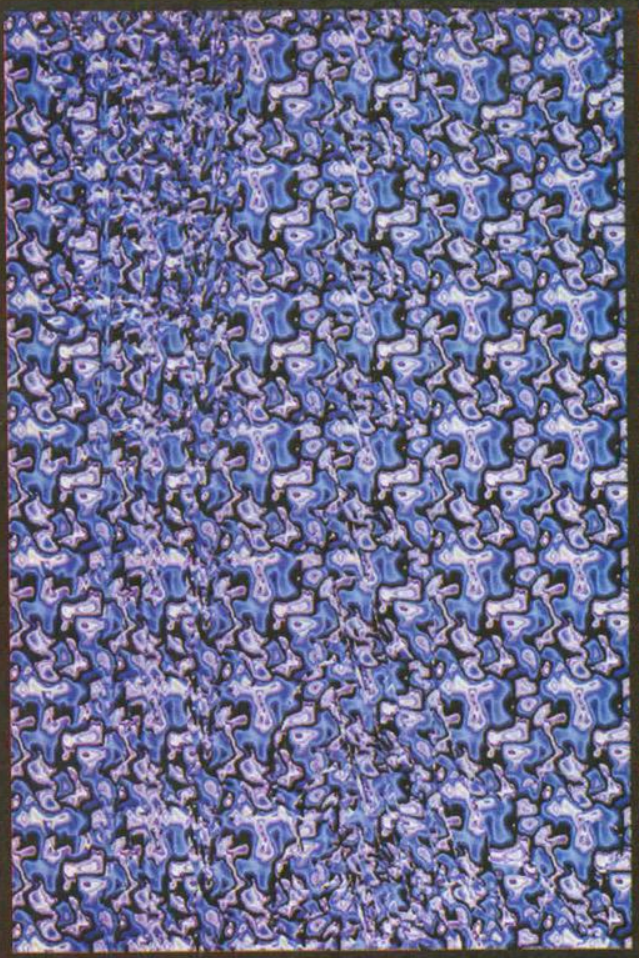

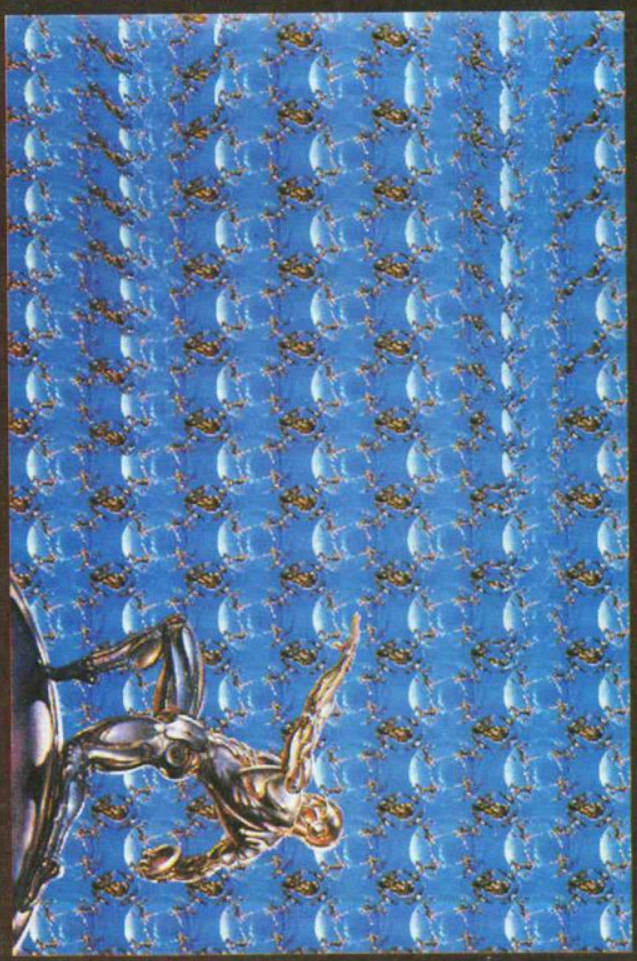

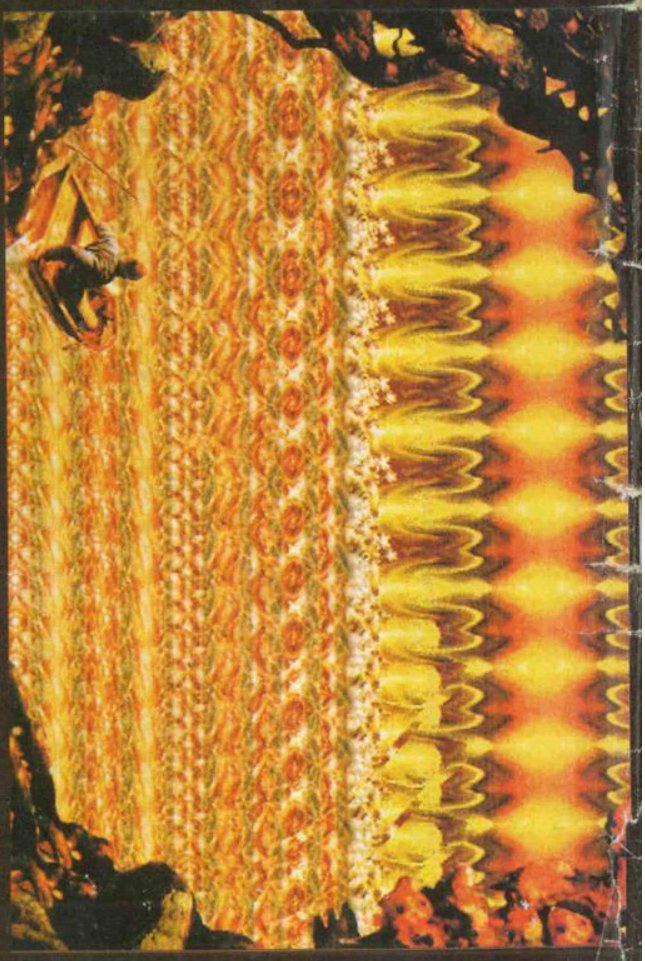

всеукраїнський дитячий журнал
Класі ігри
передплатний індекс
48739

всеукраїнський дитячий журнал
Клас
передплатний індекс
40240

ПЕРЕДПЛАТА У БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ